

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 14 grudnia 2018 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania władz państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Prawo do obrony – Prawo własności

W sprawie T-400/10 RENV

Hamas, z siedzibą w Dosze (Katar), reprezentowany przez adwokat L. Glock,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez B. Driessena, M. Bishopa i A. Sikorę-Kalędę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez D. Colasa oraz F. Fize'a, działających w charakterze pełnomocników,

oraz

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez F. Castilla de la Torrego, M. Konstantinidisa oraz R. Tricota, następnie przez F. Castilla de la Torrego, L. Baumgarta oraz C. Zadrę, działających w charakterze pełnomocników,

interwencji,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, po pierwsze, zawiadomienia Rady dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2010, C 188, s. 13), decyzji Rady 2010/386/WPZiB z dnia 12 lipca 2010 r. aktualizującej wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2010, L 178, s. 28) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. wykonującego art. 2

* Język postępowania: francuski.

ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. 2010, L 178, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po drugie, decyzji Rady 2011/70/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2011, L 28, s. 57) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 83/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącego wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 610/2010 (Dz.U. 2011, L 28, s. 14) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po trzecie, decyzji Rady 2011/430/WPZiB z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2011, L 188, s. 47) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczącego wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzeń wykonawczych (UE) nr 610/2010 oraz (UE) nr 83/2011 (Dz.U. 2011, L 188, s. 2) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po czwarte, decyzji Rady 2011/872/WPZiB z dnia 22 grudnia 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2011/430/WPZiB (Dz.U. 2011, L 343, s. 54) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 687/2011 (Dz.U. 2011, L 343, s. 10) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po piąte, decyzji Rady 2012/333/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2011/872/WPZiB (Dz.U. 2012, L 165, s. 72) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 542/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1375/2011 (Dz.U. 2012, L 165, s. 12) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po szóste, decyzji Rady 2012/765/WPZiB z dnia 10 grudnia 2012 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2012/333/WPZiB (Dz.U. 2012, L 337, s. 50) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1169/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 542/2012 (Dz.U. 2012, L 337, s. 2) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po siódme, decyzji Rady 2013/395/WPZiB z dnia 25 lipca 2013 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2012/765/WPZiB (Dz.U. 2013, L 201, s. 57) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 714/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1169/2012 (Dz.U. 2013, L 201, s. 10) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po ósme, decyzji Rady 2014/72/WPZiB z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2013/395/WPZiB (Dz.U. 2014, L 40, s. 56) oraz

rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 714/2013 (Dz.U. 2014, L 40, s. 9) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, po dziewiąte, decyzji Rady 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2014/72/WPZiB (Dz.U. 2014, L 217, s. 35) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 125/2014 (Dz.U. 2014, L 217, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz po dziesiąte, decyzji Rady (WPZiB) 2017/1426 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylającej decyzję (WPZiB) 2017/154 (Dz.U. 2017, L 204, s. 95) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/1420 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/150 (Dz.U. 2017, L 204, s. 3) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego,

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, V. Valančius, P. Nihoul (sprawozdawca), J. Svingens i U. Öberg, sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 lipca 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

I. Okoliczności powstania sporu i fakty zaistniałe po wniesieniu skargi w niniejszej sprawie

A. Rezolucja 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych

- 1 W dniu 28 września 2001 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1373 (2001) określającą zakrojoną na szeroką skalę strategię walki z terroryzmem, w szczególności walkę przeciwko finansowaniu terroryzmu. Punkt 1 lit. c) tej rezolucji stanowi w szczególności, że wszystkie państwa niezwłocznie zamrożą środki finansowe i inne aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze osób, które popełniają lub usiłują popełnić akty terrorystyczne, ułatwiają ich popełnienie lub w nich uczestniczą, podmiotów należących do tych osób lub przez nie kontrolowanych oraz osób i podmiotów działających w imieniu lub według poleceń takich osób i podmiotów.
- 2 Wspomniana rezolucja nie zawiera wykazu osób, podmiotów lub grup, do których środki te mają być stosowane.

B. Prawo Unii Europejskiej

- 3 W dniu 27 grudnia 2001 r., mając na uwadze, że działanie Unii Europejskiej jest niezbędne w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001), Rada Unii Europejskiej przyjęła wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 93). W szczególności art. 2 wspólnego stanowiska 2001/931 przewiduje zamrożenie środków finansowych i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych i wymienionych w wykazie zawartym załączniku do tego wspólnego stanowiska.
- 4 Tego samego dnia w celu wdrożenia na poziomie Unii środków przewidzianych we wspólnym stanowisku 2001/931 Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 70) oraz decyzję 2001/927/WE ustanawiającą listę przewidzianą w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. 2001, L 344, s. 83).
- 5 Nazwa „*Hamis-Izz al-Din al-Qassem (terrorystyczne skrzydło Hamasu)*” została ujęta w wykazach załączonych do wspólnego stanowiska 2001/931 i decyzji 2001/927. Te dwa akty, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, były regularnie uaktualniane, a nazwa „*Hamis-Izz al-Din al-Qassem (terrorystyczne skrzydło Hamasu)*” była umieszczana we wspomnianych wykazach.
- 6 W dniu 12 września 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/651/WPZiB dotyczące aktualizacji wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. 2003, L 229, s. 42) oraz decyzję 2003/646/WE dotyczącą wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylecia decyzji 2003/480/WE (Dz.U. 2003, L 229, s. 22). Nazwą organizacji umieszczoną w wykazach załączonych do tych aktów jest „*Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem)*”.
- 7 Nazwa tej organizacji była też umieszczona w wykazach załączonych do aktów późniejszych.

C. Zaskarżone akty

1. Akty z lipca 2010 r.

- 8 W dniu 12 lipca 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/386/WPZiB aktualizującą wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. 2010, L 178, s. 28), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 610/2010 wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. 2010, L 178, s. 1) (zwane dalej łącznie „aktami z lipca 2010 r.”).
- 9 Nazwa „*Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem)*” nadal była umieszczona w wykazach załączonych do tych aktów (zwanym dalej „spornymi wykazami z lipca 2010 r.”).
- 10 W dniu 13 lipca 2010 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. 2010, C 188, s. 13, zwane dalej „zawiadomieniem z lipca 2010 r.”).
- 11 W zawiadomieniu tym Rada poinformowała zainteresowane osoby i podmioty, po pierwsze, że uznała, iż powody umieszczenia ich nazwisk lub nazw w wykazach przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 wciąż pozostają ważne, dlatego postanowiła pozostawić je w spornych wykazach z lipca 2010 r., po drugie, że mogą wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb, po trzecie, że mogą

zwrócić się do Rady o uzasadnienie powodów pozostawienia ich nazwisk lub nazw we wspomnianych wykazach, po czwarte, że mogą także w każdej chwili zwrócić się do niej z wnioskiem o ponowne rozważenie decyzji, na podstawie której ich nazwisko lub nazwa zostały umieszczone w rozpatrywanych wykazach, po piąte, że aby wnioski mogły zostać rozpatrzone podczas następnego przeglądu, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, powinny zostać do niej złożone w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji wspomnianego zawiadomienia, oraz, po szóste, że mają możliwość wniesienia skargi do sądu Unii.

- 12 Skarżący nie zareagował na to zawiadomienie.

2. Akty ze stycznia 2011 r.

- 13 W drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 20 listopada 2010 r. Rada poinformowała osoby, grupy i podmioty wskazane w rozporządzeniu wykonawczym nr 610/2010, że otrzymała nowe informacje mające znaczenie dla umieszczenia w wykazie nazwisk lub nazw wyżej wymienionych osób, grup i podmiotów oraz że w związku z powyższym zmieniła uzasadnienie dotyczące tego rozporządzenia. Zgodnie z powyższym zawiadomieniem wnioski o uzyskanie uzasadnienia można było skierować do Rady w ciągu dwóch tygodni od daty publikacji zawiadomienia.
- 14 Pismem z dnia 10 grudnia 2010 r. Rada, która ze względu na wniesienie w dniu 12 września 2010 r. skargi w niniejszej sprawie dysponowała adresem adwokata skarżącego, powiadomiła tego adwokata o powodach, dla których postanowiła pozostawić nazwę skarżącego w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, i powiadomiła go, że może, w terminie jednego miesiąca od daty tego pisma, przedstawić Radzie swoje uwagi dotyczące tegoż pozostawienia i dostarczyć jej wszelkie dowody.
- 15 Skarżący nie ustosunkował się do tego zawiadomienia ani do tego pisma.
- 16 W dniu 31 stycznia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/70/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. 2011, L 28, s. 57), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 83/2011 dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchycenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 610/2010 (Dz.U. 2011, L 28, s. 14) (zwane dalej łącznie „aktami ze stycznia 2011 r.”). Nazwa „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” została utrzymana w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami ze stycznia 2011 r.”).
- 17 Pismem z dnia 2 lutego 2011 r. Rada przekazała adwokatowi skarżącego uzasadnienie utrzymania nazwy „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach ze stycznia 2011 r.
- 18 Uzasadnienie to zostało sporządzone w następujący sposób.
- 19 Po pierwsze, Rada streściła historię działalności „Hamisu oraz jego odłamu Hamis-Izz al-Din al-Kassem”. W szczególności organizacja ta dopuściła się wielu ataków na cele izraelskie w latach 1988–2010, zakwalifikowanych jako akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 20 Po drugie, Rada zauważyła, że w sprawie „Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w 2001 r. zostały wydane dwie decyzje przez organy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz dwie decyzje przez organy Stanów Zjednoczonych Ameryki.

- 21 Pierwsza decyzja wydana przez organy Zjednoczonego Królestwa pochodziła od Secretary of State for the Home Department (ministra spraw wewnętrznych, zwanego dalej „Home Secretary”). Ta decyzja z dnia 29 marca 2001 r. została wydana na podstawie UK Terrorism Act 2000 (ustawy Zjednoczonego Królestwa o terroryzmie z 2000 r.) i delegalizowała Hamas-Izz al-Din al-Kassem uznany za organizację uczestniczącą w aktach terrorystycznych (decyzja zwana dalej „decyzją Home Secretary”). Druga decyzja wydana przez organy Zjednoczonego Królestwa pochodziła od UK Treasury (ministra finansów). Tą decyzją z dnia 6 grudnia 2001 r. UK Treasury zamroził aktywa Hamas-Izz al-Din al-Kassem oraz wydał instrukcje w tym zakresie, korzystając z uprawnień, które zostały mu przyznane na mocy art. 4 Terrorism (United Nations Measures) Order 2001 [dekretu w sprawie terroryzmu (środek Organizacji Narodów Zjednoczonych) z 2001 r.]. Rada zauważyła, że decyzja Home Secretary była regularnie ponownie rozpatrywana przez krajową komisję rządową, a dekret, na którym opierała się decyzja UK Treasury, zawierał przepisy dotyczące kontroli sądowej wspomnianej decyzji i skargi na nią.
- 22 Decyzje organów Stanów Zjednoczonych obejmowały, po pierwsze, decyzję rządu uznającą Hamas za „zagraniczną organizację terrorystyczną” na podstawie sekcji 219 US Immigration and Nationality Act (ustawy Stanów Zjednoczonych o imigracji i obywatelstwie) z późniejszymi zmianami, a po drugie, decyzję uznającą Hamas za „podmiot wyraźnie określony jako międzynarodowy podmiot terrorystyczny” na podstawie Executive Order n° 13224 (dekretu prezydenckiego 13224) (decyzje zwane dalej łącznie „decyzjami amerykańskimi”). Rada zauważyła, że zgodnie z ustawodawstwem Stanów Zjednoczonych pierwsze umieszczenie w wykazie może podlegać kontroli sądowej, a drugie kontroli administracyjnej i sądowej.
- 23 Rada zakwalifikowała te decyzje jako „decyzje właściwych władz” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 24 Po trzecie, Rada stwierdziła, że wspomniane decyzje wciąż obowiązują, i uznała, iż powody uzasadniające umieszczenie „Hamas[u] oraz jego odłam[u] Hamas-Izz al-Din al-Kassem” w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych pozostają ważne.
- 25 W piśmie z dnia 2 lutego 2011 r. Rada wskazała, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę spornych wykazów ze stycznia 2011 r., po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone w terminie dwóch miesięcy od daty wspomnianego pisma, po trzecie, że skarżący ma możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.

3. Akty z lipca 2011 r.

- 26 W dniu 30 maja 2011 r. Rada wystosowała do adwokata skarżącego pismo informujące, że otrzymała nowe informacje mające znaczenie dla sporządzenia wykazów osób, grup i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi rozporządzeniem nr 2580/2001 oraz że w związku z powyższym zmieniła uzasadnienie. Wyzaczyła skarżącemu trzytygodniowy termin na przedstawienie uwag.
- 27 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.
- 28 W dniu 18 lipca 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/430/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. 2011, L 188, s. 47), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 687/2011 dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylecia rozporządzeń wykonawczych (UE) nr 610/2010 oraz (UE) nr 83/2011

(Dz.U. 2011, L 188, s. 2) (zwane dalej łącznie „aktami z lipca 2011 r.”). Nazwę „ Hamas oraz jego odłami Hamas-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z lipca 2011 r.”).

- 29 Pismem z dnia 19 lipca 2011 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącemu uzasadnienie pozostawienia nazwy „ Hamas oraz jego odłami Hamas-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z lipca 2011 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone w terminie dwóch miesięcy od daty wspomnianego pisma, po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 30 Wspomniane uzasadnienie było takie samo jak to, które dotyczyło aktów ze stycznia 2011 r., z tą różnicą, że usunięte zostało odesłanie do decyzji UK Treasury.
- 31 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

4. Akty z grudnia 2011 r.

- 32 W dniu 15 listopada 2011 r. Rada wystosowała do adwokata skarżącemu pismo informujące, że otrzymała nowe informacje mające znaczenie dla sporządzenia wykazów osób, grup i podmiotów objętych środkami ograniczającym przewidzianymi rozporządzeniem nr 2580/2001 oraz że w związku z powyższym zmieniła uzasadnienie. Wyzaczyła dwutygodniowy termin na przedstawienie uwag.
- 33 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.
- 34 W dniu 22 grudnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/872/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2011/430/WPZiB (Dz.U. 2011, L 343, s. 54), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1375/2011 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 687/2011 (Dz.U. 2011, L 343, s. 10) (zwane dalej łącznie „aktami z grudnia 2011 r.”). Nazwę „ Hamas oraz jego odłami Hamas-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z grudnia 2011 r.”).
- 35 Pismem z dnia 3 stycznia 2012 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącemu uzasadnienie pozostawienia nazwy „ Hamas oraz jego odłami Hamas-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z grudnia 2011 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 29 lutego 2012 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie na użycie zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 36 W tym uzasadnieniu Rada uzupełniła opis stanu faktycznego przyjętego w celu zakwalifikowania skarżącemu oraz jego odłami Hamas-Izz al-Din al-Kassem jako organizacji terrorystycznej o trzy nowe fakty z 2011 r.
- 37 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

5. Akty z czerwca 2012 r.

- 38 W dniu 25 czerwca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/333/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931, i uchylenia decyzji 2011/872/WPZiB (Dz.U. 2012, L 165, s. 72), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 542/2012 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 1375/2011 (Dz.U. 2012, L 165, s. 12) (zwane dalej łącznie „aktami z czerwca 2012 r.”). Nazwę „Hamis oraz jego odłām Hamis-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z czerwca 2012 r.”).
- 39 Pismem z dnia 26 czerwca 2012 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamis oraz jego odłām Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z czerwca 2012 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 27 sierpnia 2012 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 40 Uzasadnienie to było identyczne z uzasadnieniem dotyczącym aktów z grudnia 2011 r.
- 41 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

6. Akty z grudnia 2012 r.

- 42 W dniu 10 grudnia 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/765/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931, i uchylenia decyzji 2012/333/WPZiB (Dz.U. 2012, L 337, s. 50), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1169/2012 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 542/2012 (Dz.U. 2012, L 337, s. 2) (zwane dalej łącznie „aktami z grudnia 2012 r.”). Nazwę „Hamis oraz jego odłām Hamis-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z grudnia 2012 r.”).
- 43 Pismem z dnia 11 grudnia 2012 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamis oraz jego odłām Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z grudnia 2012 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 11 lutego 2013 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie na użycie zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 44 Uzasadnienie to było identyczne z uzasadnieniem dotyczącym aktów z czerwca 2012 r.
- 45 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

7. Akty z lipca 2013 r.

- 46 W dniu 25 lipca 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/395/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931, i uchylenia decyzji 2012/765/WPZiB (Dz.U. 2013, L 201, s. 57), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 714/2013

dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 1169/2012 (Dz.U. 2013, L 201, s. 10) (zwane dalej łącznie „aktami z lipca 2013 r.”). Nazwę „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z lipca 2013 r.”).

- 47 Pismem z dnia 26 lipca 2013 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z lipca 2013 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 10 września 2013 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 48 Uzasadnienie to jest identyczne z uzasadnieniem dotyczącym aktów z grudnia 2012 r.
- 49 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

8. Akty z lutego 2014 r.

- 50 W dniu 10 lutego 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/72/WPZiB dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2013/395/WPZiB (Dz.U. 2014, L 40, s. 56), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 125/2014 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 714/2013 (Dz.U. 2014, L 40, s. 9) (zwane dalej łącznie „aktami z czerwca 2014 r.”). Nazwę „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z lutego 2014 r.”).
- 51 Pismem z dnia 11 lutego 2014 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z lipca 2014 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 28 lutego 2014 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 52 Uzasadnienie to jest identyczne z uzasadnieniem aktów z lipca 2013 r.
- 53 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

9. Akty z lipca 2014 r.

- 54 W dniu 22 lipca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/483/WPZiB dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931, i uchylenia decyzji 2014/72/WPZiB (Dz.U. 2014, L 217, s. 35) oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 790/2014 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 125/2014 (Dz.U. 2014, L 217, s. 1) (zwane dalej łącznie „aktami z lipca 2014 r.”). Nazwę „Hamis oraz jego odłam Hamis-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanych dalej „spornymi wykazami z lipca 2014 r.”).

- 55 Pismem z dnia 23 lipca 2014 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hasam oraz jego odłām Hamas-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z lipca 2014 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed dniem 30 września 2014 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 56 W uzasadnieniu Rada dodała, że uznanie wnioskodawcy za zagraniczną organizację terrorystyczną na mocy decyzji amerykańskiej opartej na sekcji 219 amerykańskiej ustawy o imigracji i obywatelstwie zostało utrzymane decyzją z dnia 18 lipca 2012 r.
- 57 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

10. Akty z sierpnia 2017 r.

- 58 W dniu 4 sierpnia 2017 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2017/1426 dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB oraz uchylającą decyzję (WPZiB) 2017/154 (Dz.U. 2017, L 204, s. 95) oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze 2017/150 (Dz.U. 2017, L 204, s. 3) (zwane dalej łącznie „aktami z sierpnia 2017 r.”). Nazwę „Hamas oraz jego odłām Hamas-Izz al-Din al-Kassem” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanym dalej „spornymi wykazami z sierpnia 2017 r.”).
- 59 Pismem z dnia 7 sierpnia 2017 r. Rada wysłała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamas oraz jego odłām Hamas-Izz al-Din al-Kassem” w spornych wykazach z sierpnia 2017 r., wskazując, po pierwsze, że skarżący może w każdej chwili zwrócić się do niej w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 z wnioskiem o kontrolę tych wykazów, po drugie, że aby wnioski zostały wzięte pod uwagę w trakcie następnej kontroli, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 powinny zostać do niej złożone przed 4 września 2017 r., po trzecie, że ma on możliwość wniesienia skargi do sądu Unii, oraz, po czwarte, że może wystąpić do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb.
- 60 Do uzasadnienia tego wprowadzono znaczące zmiany w porównaniu do uzasadnień aktów wcześniejszych.
- 61 Skarżący nie odpowiedział na to pismo.

II. Przebieg postępowania i żądania stron przed przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania

- 62 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 września 2010 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 63 W skardze skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r.;
 - stwierdzenie nieważności aktów z lipca 2010 r.;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 64 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2010 r. Komisja Europejska złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 7 lutego 2011 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił tę interwencję.
- 65 Pismem z dnia 17 lutego 2011 r., złożonym w sekretariacie Sądu tego samego dnia, skarżący przywołał akty ze stycznia 2011 r. oraz pismo z dnia 2 lutego 2011 r. Wskazał, że podtrzymuje zarzuty skargi sformułowane wobec tych „aktów” oraz że w replice uzasadni zarzuty dotyczące powodów pozostawienia jego nazwy w spornych wykazach ze stycznia 2011 r., o których to powodach został powiadomiony pismem z dnia 2 lutego 2011 r.
- 66 Po wysłuchaniu pozostałych stron Sąd, pismem sekretariatu z dnia 15 czerwca 2011 r. skierowanym do skarżącego, udzielił tej stronie zgody na dostosowanie w replice zarzutów i żądań skargi w zakresie, w jakim dotyczyła ona aktów ze stycznia 2011 r., w stosownym przypadku w świetle powodów zawartych w piśmie z dnia 2 lutego 2011 r. Sąd nie zezwolił natomiast skarżącemu na zmianę swoich żądań w zakresie dotyczącym pisma z dnia 2 lutego 2011 r. Termin na złożenie repliki został określony na dzień 27 lipca 2011 r.
- 67 Pismem z dnia 27 lipca 2011 r. skarżący przywołał akty z lipca 2011 r. i pismo z dnia 19 lipca 2011 r., jako zastępujące akty pierwotnie zaskarżone. Podniósł, że od opublikowania lub notyfikacji tych aktów zaczyna biec nowy, dwumiesięczny termin na wniesienie skargi, i wskazał przyczyny, dla których replika nie została złożona.
- 68 Pismo z dnia 27 lipca 2011 r. zostało dołączone do akt sprawy jako wniosek o przedłużenie terminu na złożenie repliki.
- 69 Pismami sekretariatu z dnia 16 września 2011 r. Sąd powiadomił strony, że postanowił nie uwzględnić wspomnianego wniosku o przedłużenie terminu, i wyznaczył na dzień 2 listopada 2011 r. termin na złożenie przez Komisję uwag interwenienta.
- 70 W dniu 28 września 2011 r. skarżący złożył w sekretariacie Sądu pismo uzupełniające. W piśmie tym skarżący wskazuje na „rozszerzenie swoich żądań stwierdzenia nieważności na [akty z lipca 2011 r.]” w zakresie, w jakim akty te dotyczą jego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem. Wskazał także, że w świetle pierwotnej skargi, pisma z dnia 17 lutego 2011 r. i pisma uzupełniającego skargę w niniejszej sprawie należy odtąd uważać za skierowaną przeciwko aktom z lipca 2010 r., a także aktom ze stycznia i z lipca 2011 r. Skarżący dodał, że podtrzymuje także żądania przedstawione w zaskarżeniu zawiadomienia z lipca 2010 r., a także wyjaśnił, że jego żądania stwierdzenia nieważności dotyczą rozpatrywanych aktów wyłącznie w zakresie, w jakim one jego dotyczą.
- 71 W dniu 28 października 2011 r. Komisja złożyła uwagi interwenienta.
- 72 Orzeczeniem Sądu z dnia 8 grudnia 2011 r. pismo uzupełniające zostało dołączone do akt sprawy.
- 73 Pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. Sąd powiadomił strony, że – z uwagi na upływ, przed złożeniem pisma uzupełniającego, terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności aktów ze stycznia 2011 r. – dostosowanie żądań skargi w odniesieniu do tych aktów, samo w sobie dopuszczalne, jako że już zawnioskowane i dokonane w sposób wymagany prawem pismem skarżącego z dnia 17 lutego 2011 r., zostanie zbadane wyłącznie w świetle zarzutów i argumentów przedstawionych przez tę stronę przed upływem terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności tych aktów, czyli w skardze wszczynającej postępowanie.

- 74 Sąd wyznaczył na 17 lutego 2012 r. termin na złożenie przez Radę i Komisję ich uwag w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów ze stycznia 2011 r., a na dzień 5 marca 2012 r., przedłużony do dnia 3 kwietnia 2012 r., termin na złożenie przez te same strony ich uwag w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 75 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 lutego 2012 r. skarżący dostosował swoje żądania, aby uwzględnić akty z grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczą one jego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 76 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 13 i 16 lutego 2012 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów ze stycznia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 77 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 3 kwietnia 2012 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 78 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2012 r. skarżący złożył na wezwanie Sądu uwagi w odpowiedzi na uwagi Rady i Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r.
- 79 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2012 r. skarżący dostosował swoje żądania tak, aby uwzględniały one akty z czerwca 2012 r. w zakresie, w jakim akty te dotyczyły Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 80 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 20 i 23 lipca 2012 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów z czerwca 2012 r.
- 81 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 5 i 6 września 2012 r. Komisja i Rada na wezwanie Sądu odpowiedziały na uwagi skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.
- 82 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 lutego 2013 r. skarżący dostosował swoje żądania, tak aby uwzględniały one akty z grudnia 2012 r. w zakresie, w jakim akty te dotyczyły jego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 83 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 11 i 13 marca 2013 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów z grudnia 2012 r.
- 84 Pismem z dnia 24 września 2013 r. skarżący dostosował żądania skargi w niniejszej sprawie w odniesieniu do aktów z lipca 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczyły one Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 85 Pismem z dnia 4 października 2013 r. Sąd wezwał Radę, która odpowiedziała na to wezwanie pismem z dnia 28 października 2013 r., do przedstawienia określonych dokumentów i zadał stronom pewne pytania na rozprawę.
- 86 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 28 i 30 października 2013 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów z lipca 2013 r.
- 87 W dniu 28 lutego 2014 r. skarżący dostosował żądania skargi w niniejszej sprawie tak, aby uwzględniały one akty z lutego 2014 r. w zakresie, w jakim akty te dotyczyły Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.

- 88 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 4 i 5 marca 2014 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów z lutego 2014 r.
- 89 W dniu 21 września 2014 r. skarżący dostosował swoje żądania tak, aby uwzględniały one akty z lipca 2014 r. w zakresie, w jakim akty te dotyczyły jego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 90 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 23 października i 3 listopada 2014 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań w odniesieniu do aktów z lipca 2014 r.
- 91 Z powyższych rozważań wynika, że w skardze w niniejszej sprawie skarżący wniósł do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r. i aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą jego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 92 Rada, wspierana przez Komisję, wniosła do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.
- 93 Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r., Hamas/Rada (T-400/10, zwanym dalej „wyrokiem pierwotnym”, EU:T:2014:1095), Sąd:
- orzekł, że żądanie stwierdzenia nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r. jest niedopuszczalne;
 - stwierdził nieważność aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem;
 - utrzymał skutki aktów z lipca 2014 r. przez okres trzech miesięcy liczony od daty ogłoszenia tego wyroku lub w razie wniesienia odwołania w terminie określonym w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do chwili wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie tego odwołania;
 - obciążył Radę, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego, zaś Komisję jej własnymi kosztami.
- 94 W celu wydania takiego orzeczenia Sąd uwzględnił zarzuty czwarty i szósty, skierowane przeciwko aktom od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. i dotyczące, odpowiednio, niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. Sąd w pkt 101 i 125 wyroku pierwotnego uznał, że lista aktów terrorystycznych, których skarżący miał się dopuścić, począwszy od roku 2005, zawarta w uzasadnieniach dotyczących aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., odegrała decydującą rolę w utrzymaniu przez Radę zamrożenia jego środków finansowych. W pkt 110 i 127 wyroku pierwotnego Sąd orzekł, że odniesienie do jakiegokolwiek nowego aktu terrorystycznego, który Rada dodała do swojego uzasadnienia przy okazji kontroli na podstawie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, powinno być przedmiotem badania i decyzji krajowej wydanej przez właściwą władzę. Stwierdziwszy w szczególności w pkt 109 i 131 wyroku pierwotnego, że Rada oparła swoje twierdzenia dotyczące aktów terrorystycznych, które skarżący miał popełnić, począwszy od 2005 r., nie na takich decyzjach, lecz na informacjach, które uzyskała za pośrednictwem prasy i Internetu, Sąd stwierdził z tego względu nieważność aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.

- 95 W pkt 141 wyroku pierwotnego Sąd stwierdził również nieważność aktów z lipca 2010 r. i stycznia 2011 r. ze względu na to, że także nie było w nich odniesienia do decyzji właściwych władz dotyczących czynów przypisywanych skarżącemu i że wobec tego również one dotknięte są naruszeniem obowiązku uzasadnienia.
- 96 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 20 lutego 2015 r. Rada wniosła odwołanie od wyroku pierwotnego, które zostało zarejestrowane pod sygnaturą C-79/15 P.
- 97 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 11 maja 2015 r. Republika Francuska złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Trybunał dopuścił tę interwencję.
- 98 Wyrokiem z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas (C-79/15 P, zwanym dalej „wyrokiem wydanym w postępowaniu odwoławczym”, EU:C:2017:584), Trybunał uchylił wyrok pierwotny.
- 99 W wyroku wydanym w postępowaniu odwoławczym Trybunał orzekł, że:
- Sąd nie naruszył prawa, uznając, że decyzje amerykańskie lub decyzja ministra spraw wewnętrznych nie stanowią same w sobie wystarczającej podstawy dla uzasadnienia aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. (pkt 33);
 - Sąd naruszył prawo, gdy orzekł, iż Rada naruszyła art. 1 wspólnego stanowiska 2001/931, opierając się w uzasadnieniach dotyczących aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. na okolicznościach pochodzących ze źródeł innych niż decyzje krajowe przyjęte przez właściwe władze (pkt 50);
 - Sąd naruszył zatem prawo, stwierdzając naruszenie przez Radę obowiązku uzasadnienia (pkt 53).
- 100 Ponieważ Sąd orzekł jedynie w przedmiocie zarzutów czwartego i szóstego, objętych żądaniem skarżącego mającym na celu stwierdzenie nieważności aktów przyjętych przez Radę od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., a inne zarzuty wysunięte przed Sądem podnoszą w części kwestie dotyczące oceny okoliczności faktycznych, Trybunał w wyroku wydanym w postępowaniu odwoławczym przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przed Sądem oraz orzekł, iż rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (pkt 56).

III. Przebieg postępowania i żądania stron po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania

- 101 Przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania sprawa została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-400/10 RENV i przydzielona w dniu 27 września 2017 r. pierwszej izbie.
- 102 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 3 września, 4 i 5 października 2017 r. skarżący, Rada i Komisja przedstawili swoje uwagi w przedmiocie dalszego toku postępowania, zgodnie z art. 217 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 103 W swoich uwagach skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą jego „oraz Hamas-Izz al-Din al-Kassem”;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania w całości, w tym kosztami postępowania przed Trybunałem.

- 104 W swoich uwagach Komisja i Rada wnoszą do Sądu o:
- oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.
- 105 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 października 2017 r., na podstawie art. 86 regulaminu postępowania, skarżący złożył pismo dostosowujące skargę w celu uwzględnienia aktów z sierpnia 2017 r.
- 106 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 27 października i 23 listopada 2017 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie pisma dostosowującego skargę z dnia 3 października 2017 r.
- 107 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- odrzucenie pisma dostosowującego skargę jako oczywiście niedopuszczalnego;
 - tytułem żądania ewentualnego, oddalenie go jako bezzasadnego;
 - obciążenie skarżącego kosztami poniesionymi przez Radę w pierwszej instancji, w postępowaniu odwoławczym oraz w ramach niniejszego postępowania w wyniku przekazania do ponownego rozpoznania.
- 108 W dniu 27 marca 2018 r. Sąd (pierwsza izba), na podstawie art. 89 regulaminu postępowania, zadał stronom głównym pytania na piśmie i wezwał je do przedstawienia określonych dokumentów. Strony spełniły te żądania w wyznaczonym terminie.
- 109 W dniu 15 maja 2018 r. Sąd zezwolił skarżącemu na przedstawienie uwag dotyczących odpowiedzi udzielonych przez Radę. Skarżący odpowiedział w wyznaczonym terminie.
- 110 Na wniosek pierwszej izby Sąd postanowił, na podstawie art. 28 regulaminu postępowania, przekazać sprawę pierwszej izbie w składzie powiększonym.
- 111 Na rozprawie w dniu 11 lipca 2018 r. Sąd wysłuchał wystąpień stron i ich odpowiedzi na postawione pytania.

IV. Co do prawa

A. Rozważania wstępne dotyczące przedmiotu odwołania, a także zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.

1. W sprawie wniosków o dostosowanie żądań skargi dotyczących aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.

- 112 Jak wynika z przedstawienia okoliczności faktycznych, akty z lipca 2010 r. były uchylane i zastępowane kolejno aktami ze stycznia, z lipca i grudnia 2011 r., z czerwca i grudnia 2012 r., z lipca 2013 r., a następnie z lutego i lipca 2014 r.
- 113 Skarżący kolejno dostosowywał swoje pierwotne żądania, tak żeby wniesiona przez niego skarga dotyczyła stwierdzenia nieważności tych poszczególnych aktów.

- 114 Wyraźnie utrzymał on także żądania stwierdzenia nieważności aktów uchylonych.
- 115 Zgodnie z art. 86 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem w przypadku, gdy akt, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, został zastąpiony lub zmieniony przez inny akt mający ten sam przedmiot, skarżący może, przed zamknięciem ustnego etapu postępowania, dostosować skargę w celu uwzględnienia tej nowej okoliczności. Zgodnie z § 2 tego przepisu wniosek taki powinien zostać złożony w terminie przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE.
- 116 W omawianym przypadku wspomniane w pkt 112 powyżej wnioski o dostosowanie skargi dotyczą aktów uchylających i zastępujących akty, o których stwierdzenie nieważności wystąpiono wcześniej w ramach skargi. Ponadto zostały one złożone przed zamknięciem ustnego etapu postępowania sprzed przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w dniu 20 listopada 2014 r., w terminie przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE. Wnioski o dostosowanie skargi są zatem dopuszczalne.
- 117 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie skarg na kolejne środki w postaci zamrożenia środków finansowych, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja w uwagach interwenienta w odniesieniu do aktów z lipca 2010 r., strona skarżąca zachowuje interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji nakładającej środki ograniczające, uchylonej i zastąpionej późniejszą decyzją, ponieważ uchylene aktu instytucji nie stanowi uznania jego niezgodności z prawem i wywołuje skutki ex nunc, w przeciwieństwie do wyroku stwierdzającego nieważność, na podstawie którego zaskarżony akt jest eliminowany z mocą wsteczną z porządku prawnego i uznawany za nigdy nieistniejący (wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 35; zob. także wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 45–48 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 30 września 2009 r., Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 47, 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 118 W związku z powyższym skarżący zachowuje interes w podważaniu aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r., choć zostały one uchylone i zastąpione w trakcie postępowania.
- 119 Niniejsza skarga jest zatem dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.

2. W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r.

- 120 Rada, popierana przez Komisję, podnosi, że żądanie stwierdzenia nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r. jest niedopuszczalne, ponieważ ogranicza się ono do wezwania osób i podmiotów do korzystania ze swoich praw bez wpływu na ich sytuację prawną. W związku z tym nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 TFUE, zgodnie z wykładnią tego postanowienia dokonaną w orzecznictwie.
- 121 Zgodnie z art. 263 ust. 1 TFUE akty, które mogą być przedmiotem skargi, to akty „zmierzając[e] do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich”.
- 122 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie akty lub decyzje, które wywołują wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy strony skarżącej poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej, mogą stać się przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. postanowienie z dnia 14 maja 2012 r., Sepracor Pharmaceuticals/Komisja, C-477/11 P, EU:C:2012:292, pkt 50, 51 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 123 W niniejszej sprawie pozostawienie nazwy skarżącego w spornych wykazach z lipca 2010 r. zostało dokonane aktami z lipca 2010 r.

- 124 Jak wynika z pkt 11 powyżej, zawiadomienie z lipca 2010 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym nazajutrz po przyjęciu aktów z lipca 2010 r., miało jedynie na celu poinformowanie osób i podmiotów, których środki finansowe pozostawały zamrożone w wykonaniu tych ostatnich aktów, o możliwościach, które miały, żeby zwrócić się do: właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia określonych potrzeb, do Rady o uzasadnienie pozostawienia ich nazwisk lub nazw w spornych wykazach z lipca 2010 r., do tej instytucji z prośbą o kontrolę decyzji o pozostawieniu, a wreszcie o możliwości wniesienia skargi do sądu Unii.
- 125 W tych okolicznościach zawiadomienie z 2010 r. nie wywołuje wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej.
- 126 Skarga powinna zatem zostać uznana za niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy zawiadomienia z 2010 r.

3. W przedmiocie zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.

- 127 W dniu 28 czerwca 2012 r. skarżący w odpowiedzi na wezwanie Sądu złożył uwagi w przedmiocie uwag Rady i Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r. dotyczących pisma uzupełniającego.
- 128 Ponieważ skarżący zatytułował swoje uwagi „replika”, Rada w swoich uwagach z dnia 6 września 2012 r. zarzuciła, że skarżącemu nie można zezwolić na złożenie repliki w odniesieniu do całej sprawy w takim kształcie jak pierwotnie miała w chwili złożenia skargi, a na którą nie złożył repliki w wyznaczonym terminie.
- 129 Rada uznała, że wymiana pism dotycząca istoty sprawy powinna być zakończyć się wraz ze złożeniem przez skarżącego pisma uzupełniającego oraz złożeniem przez Radę uwag w przedmiocie tego pisma.
- 130 Należy zauważyć, że faktycznie złożone na wezwanie Sądu uwagi skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r. nie mogą w niniejszej sprawie stanowić repliki w rozumieniu art. 83 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 131 Jak bowiem wynika z pkt 67–70 powyżej, skarżący nie złożył w niniejszej sprawie repliki w wyznaczonym terminie, a wniosek o przedłużenie terminu na złożenie repliki, wywiedziony przez Sąd z pisma skarżącego z dnia 27 lipca 2011 r., został odrzucony.
- 132 Jednakże o ile uwagi z dnia 28 czerwca 2012 r. nie można wziąć pod uwagę w ramach niniejszej skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona stwierdzenia nieważności aktów z lipca 2010 r. i ze stycznia 2011 r. (zob. w tym ostatnim względzie pkt 73 powyżej), o tyle są one dopuszczalne w ramach żądania stwierdzenia nieważności aktów z lipca 2011 r. (wniesionego poprzez złożenie pisma uzupełniającego) w zakresie, w jakim odnoszą się do uwag Rady w przedmiocie zawartych w piśmie uzupełniającym nowych zarzutów skierowanych wobec aktów z lipca 2011 r., oraz w ramach żądań stwierdzenia nieważności późniejszych aktów Rady.
- 133 Zresztą Sąd wezwał skarżącego do przedstawienia uwag właśnie dlatego, że uznał za konieczne zezwolenie skarżącemu, w tych ramach, na udzielenie odpowiedzi na uwagi Rady z dnia 3 kwietnia 2012 r. w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 134 Wreszcie z samego brzmienia pkt 1 uwag z dnia 28 czerwca 2012 r., wynika, że mają one na celu wyłącznie udzielenie odpowiedzi na uwagi Rady z dnia 3 kwietnia 2012 r. w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 135 W świetle tych wyjaśnień dotyczących zakresu uwag z dnia 28 czerwca 2012 r. należy oddalić zastrzeżenia Rady co do dopuszczalności wspomnianych uwag.

4. W przedmiocie wniosku o dostosowanie żądań skargi dotyczących aktów z sierpnia 2017 r.

- 136 W drodze pisma dostosowującego skargę z dnia 3 października 2017 r. skarżący wniósł o rozszerzenie skargi na akty z sierpnia 2017 r.
- 137 W swoich uwagach dotyczących tego pisma Rada stwierdziła, że wniosek ten jest niedopuszczalny ze względu na to, po pierwsze, że w przeciwieństwie do tego, co przewiduje art. 86 § 1 regulaminu postępowania, do którego odsyła art. 218 tegoż regulaminu, dostosowanie skargi miało nastąpić dopiero po zamknięciu ustnego etapu postępowania w dniu 21 listopada 2014 r., a po drugie, że akty z sierpnia 2017 r. nie zastępują aktów zaskarżonych w niniejszej sprawie.
- 138 Na rozprawie Rada stwierdziła, że pozostawia zarzut niedopuszczalności do oceny Sądu.
- 139 W każdym razie należy zauważyć, że zarzut niedopuszczalności skargi jako bezwzględna przeszkoda procesowa może być badany przez sąd z urzędu (zob. podobnie wyrok z dnia 22 lutego 2006 r., Standertskjöld-Nordenstam i Heyraud/Komisja, T-437/04 i T-441/04, EU:T:2006:62, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 140 Zgodnie z art. 218 regulaminu postępowania, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uchyla wyrok Sądu i przekazuje mu sprawę do ponownego rozpoznania, postępowanie przed Sądem, do którego sprawę przekazano, prowadzone jest, z zastrzeżeniem przepisów art. 217 tego regulaminu, stosownie do przypadku, zgodnie z przepisami tytułu III lub tytułu IV tego regulaminu.
- 141 Ponieważ tytuł IV regulaminu postępowania obejmuje spory dotyczące praw własności intelektualnej, to w niniejszej sprawie odnieść się należy do tytułu III regulaminu postępowania. W tym tytule III regulaminu postępowania art. 86 § 1 przewiduje dwie przesłanki, które należy spełnić, aby był dopuszczalny wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań skargi. Po pierwsze, o dostosowanie skargi należy wnieść przed zamknięciem ustnego etapu postępowania. Po drugie, akty, o których mowa we wniosku o dostosowanie, muszą zastępować i zmieniać jeden lub kilka aktów, o których stwierdzenie nieważności wystąpiono wcześniej.
- 142 Bez konieczności wypowiedzania się w przedmiocie pierwszej przesłanki, należy stwierdzić, że druga przesłanka nie jest w tym wypadku spełniona. W istocie akty uchylone aktami z sierpnia 2017 r. nie były wymienione ani w skardze, ani w pismach dostosowujących skargę, które zostały złożone wcześniej.
- 143 Skarżący twierdzi, że należy przyjąć odmienne stanowisko na podstawie wyroku z dnia 28 stycznia 2016 r., Klyuyev/Rada, T-341/14, EU:T:2016:47, pkt 33), w którym Sąd uwzględnił wniosek o dostosowanie skargi złożony w podobnej sytuacji.
- 144 W tym względzie należy podkreślić, że wyrok przywołany przez skarżącego nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ w tamtej sprawie, w przeciwieństwie do niniejszej, druga przesłanka wymagana przez art. 86 regulaminu postępowania została spełniona, ponieważ akty, których dotyczy pismo dostosowujące skargę, w rzeczywistości zmieniały akty zaskarżone w piśmie wszczynającym postępowanie.
- 145 Z powyższego wynika, że wniosek o dostosowanie skargi złożony przez skarżącego w dniu 3 października 2017 r. należy odrzucić jako niedopuszczalny.

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów z lipca 2010 r.

146 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności aktów z lipca 2010 r. skarżący podnosi w skardze cztery zarzuty, dotyczące, po pierwsze, oczywistego błędu w ocenie, po drugie, naruszenia prawa do obrony, po trzecie, naruszenia prawa własności i, po czwarte, naruszenia obowiązku uzasadnienia.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do możliwości stosowania wobec skarżącego środków w postaci zamrożenia środków finansowych

147 W zarzucie pierwszym skarżący twierdzi, że – tak jak w przypadku państw i rządów zgodnych z prawem – nie ma, co do zasady, możliwości umieszczenia jego nazwy w wykazach osób lub podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych.

148 W tym względzie skarżący podkreśla, iż jego legitymacja pochodzi z wyborów, że utworzył partię polityczną, która znajduje się obecnie u władzy, a w 2007 r. brał udział w tworzeniu rządu jedności narodowej, i te trzy okoliczności pokazują, że także powinien korzystać z wyjątku przysługującego państwom i rządóm zgodnym z prawem.

149 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje zasadność tego zarzutu.

150 Należy zauważyć, że zgodnie z art. 1 ust. 1 wspólnego stanowiska 2001/931 środki w zakresie zamrożenia środków finansowych stosuje się do osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych.

151 Zgodnie z art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931 „akt terrorystyczny” oznacza zamierzony czyn, który, ze względu na swój charakter lub kontekst, może wyrządzić poważną szkodę krajowi lub organizacji międzynarodowej, określony jako przestępstwo na mocy prawa krajowego, gdy jest popełniane w celu poważnego zastraszenia ludności lub w celu nieuzasadnionego zmuszenia władz publicznych lub organizacji międzynarodowej do wykonania lub powstrzymania się od wykonania jakiegokolwiek działania, lub w celu poważnej destabilizacji lub zniszczenia podstawowych struktur politycznych, konstytucyjnych, gospodarczych lub społecznych kraju lub organizacji międzynarodowej.

152 Wśród aktów, które uznaje się za dokonane w celu poważnej destabilizacji lub zniszczenia podstawowych struktur politycznych, konstytucyjnych, gospodarczych lub społecznych kraju lub organizacji międzynarodowej, art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931 wymienia w szczególności atak na życie osób, mogący spowodować śmierć, atak na integralność cielesną osoby, porwanie lub branie zakładników, jak również produkowanie, posiadanie, nabywanie, transport, dostarczanie lub używanie broni.

153 Z przepisów tych wynika, że zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2001/931 istotny element przy ustalaniu, czy należy stosować jego przepisy do danej osoby lub podmiotu, odnosi się do popełnionych przez nią lub niego aktów, a nie do natury tej osoby lub tego podmiotu.

154 W tych nie można uznać, by okoliczności wymienione przez skarżącego, a mianowicie posiadanie władzy w wyniku wyborów, polityczny charakter organizacji lub udział w rządzie, pozwalały uniknąć stosowania zasad zawartych we wspólnym stanowisku 2001/931.

155 W każdym razie nawet przy założeniu, że argument skarżącego, zgodnie z którym środki polegające na zamrożeniu środków finansowych przewidziane we wspólnym stanowisku 2001/931 nie mogą mieć zastosowania wobec państw lub rządów zgodnych z prawem, byłby uzasadniony, skarżący nie znajduje się w sytuacji umożliwiającej mu domaganie się zastosowania tego podnoszonego wyjątku.

- 156 W rzeczywistości skarżący nie stanowi państwa w rozumieniu prawa międzynarodowego, ponieważ pojęcie to jest używane w tej gałęzi prawa dla określenia jednostek terytorialnych, a nie organizacji takiego typu jak ta, którą założył.
- 157 Co do cechy rządu zgodnego z prawem, to w stosownych przypadkach przydaje ona rządowi pewien poziom ochrony, który nie może jednakże rozciągać się na grupy lub organizacje, które, jak twierdzi skarżący, delegują tam niektórych swoich członków (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 158 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut pierwszy jako bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony

- 159 W drugim zarzucie skarżący twierdzi, że Rada naruszyła zasadę poszanowania prawa do obrony, nie podając do wiadomości skarżącego przed przyjęciem aktów z lipca 2010 r. obciążających go okoliczności oraz nie zezwalając mu na bycie wysłuchanym zgodnie z art. 6 ust. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”) oraz art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 160 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje zasadność tego zarzutu.
- 161 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem, aby określić zobowiązania wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy, z jednej strony, umieszczeniem nazwiska danej osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, a z drugiej strony, pozostawieniem takiego nazwiska lub nazwy we wspomnianym wykazie.
- 162 W przypadku gdy Rada po raz pierwszy umieszcza nazwisko danej osoby lub nazwę danego podmiotu w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, nie ma ona obowiązku uprzedniego podania do wiadomości tej osoby lub tego podmiotu powodów, na których zamierza się oprzeć (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 61).
- 163 Zasada ta wynika z faktu, że taka decyzja, aby była skuteczna, musi mieć możliwość wykorzystania elementu zaskoczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 61).
- 164 W przypadku pierwszego umieszczenia w wykazie zasadniczo wystarczy, by instytucja powiadomiła o powodach zainteresowaną osobę lub podmiot i umożliwiła im bycie wysłuchanym równocześnie z przyjęciem decyzji lub bezpośrednio po jej przyjęciu (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 61).
- 165 Inaczej jest w przypadku decyzji pozostawiających nazwisko danej osoby lub nazwę podmiotu w takim wykazie, gdyż w takim przypadku efekt zaskoczenia nie jest już konieczny.
- 166 Zgodnie z orzecznictwem w przypadku takich decyzji wymogi różnią się w zależności od tego, czy uzasadnienie zawiera nowe elementy czy też nie.

- 167 W przypadku gdy uzasadnienie zawiera nowe elementy, przyjęcie środka musi być poprzedzone podaniem do wiadomości, danej osobie lub danemu podmiotowi, obciążających ich dowodów, co umożliwi im bycie wysłuchanym w tym zakresie (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 63; z dnia 28 lipca 2016 r., Tomana i in./Rada i Komisja, C-330/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:601, pkt 67).
- 168 Obowiązek taki natomiast nie występuje w braku takich elementów (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, pkt 43, 44; z dnia 18 września 2017 r., Uganda Commercial Impex/Rada, T-107/15 i T-347/15, niepublikowany, EU:T:2017:628, pkt 97), ponieważ zakłada się, że dana osoba lub dany podmiot zapoznali się z wcześniejszym uzasadnieniem i mieli możliwość przedstawienia swoich uwag.
- 169 W niniejszej sprawie wydaje się, że akty z lipca 2010 r. należą do tej ostatniej kategorii, ponieważ przyczyny leżące u podstaw tych aktów nie różnią się od przedstawionych w uzasadnieniu do aktów przyjętych w dniu 22 grudnia 2009 r., a mianowicie decyzji Rady 2009/1004/WPZiB aktualizującej wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. 2009, L 346, s. 58) oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1285/2009 wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 501/2009 (Dz.U. 2009, L 346, s. 39), które zostało udostępnione skarżącemu w zawiadomieniu dotyczącym rozporządzenia wykonawczego nr 1285/2009, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym z dnia 23 grudnia 2009 r. (Dz.U. 2009, C 315, s. 11, zwanym dalej „zawiadomieniem z grudnia 2009 r.”).
- 170 Jeśli chodzi o zawiadomienie z grudnia 2009 r., należy przypomnieć, że publikacja w Dzienniku Urzędowym sentencji i ogólnego uzasadnienia środków polegających na zamrożeniu środków finansowych została uznana za wystarczającą w związku z tym, że szczegółowe przedstawienie zarzutów postawionych danym osobom lub podmiotom mogłoby stać w sprzeczności z nadrzędnymi względami leżącymi w interesie ogólnym, lecz również naruszać ich uzasadnione interesy, z zastrzeżeniem jednak, że szczegółowe i konkretne uzasadnienie tej decyzji powinno dodatkowo zostać sporządzone i podane do wiadomości zainteresowanych w jakikolwiek inny właściwy sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 147).
- 171 W przypadku środków ograniczających ten inny sposób powinien zasadniczo obejmować indywidualne doręczenie, ponieważ tego rodzaju środki mogą mieć istotny wpływ na dane osoby lub podmioty i mogą ograniczyć korzystanie przez nie z praw podstawowych (zob. podobnie wyrok z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 86).
- 172 W tym względzie Rada podnosi, że nie była w stanie dokonać indywidualnego doręczenia, ponieważ nie była w stanie ustalić adresu, na który pismo mogło być wysłane do skarżącego. Ponadto skarżący nigdy nie dostarczył jej adresu do doręczeń oraz nigdy nie zwrócił się do niej w celu uzyskania wyjaśnień dotyczących umieszczenia jego nazwy w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych.
- 173 W tej kwestii adwokat skarżącego wskazał podczas rozprawy, w odpowiedzi na pytania, które zostały mu postawione przez Sąd, że nie mógł podać Radzie takiego adresu, ponieważ ze względów bezpieczeństwa sam nim nie dysponował.
- 174 Ze swojej strony Komisja stwierdziła, że nawet w postępowaniu wszczętym przed Sądem skarżący nie podał żadnego prawdziwego adresu.
- 175 W tym względzie należy stwierdzić, że obowiązek indywidualnego doręczenia konkretnego i szczegółowego uzasadnienia osobom i podmiotom, wobec których zostały przyjęte środki ograniczające, ma zasadniczo na celu uzupełnienie publikacji zawiadomienia w Dzienniku Urzędowym,

gdyż to ostatnie wskazuje danym osobom lub podmiotom, że zostały wobec nich przyjęte środki ograniczające, i wzywa ich, aby wystąpiły o przesłanie uzasadnienia tych środków, podając dokładny adres, na jaki wniosek ten może zostać wysłany. Indywidualne doręczenie zainteresowanym osobom i podmiotom nie jest więc jedynym mechanizmem stosowanym w celu poinformowania ich o przyjętych w stosunku do nich środkach.

- 176 Ponadto z orzecznictwa wynika, że obowiązek indywidualnego doręczenia uzasadnienia środków restrykcyjnych nie ma zastosowania we wszystkich przypadkach, lecz tylko wtedy, gdy okaże się to możliwe (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2014 r., Hassan/Rada, T-572/11, EU:T:2014:682, pkt 37).
- 177 Tymczasem w niniejszej sprawie wydaje się, że nawet w ramach niniejszego postępowania adres skarżącego pozostaje nieznanym, ponieważ jedyne informacje przekazane przez skarżącego Sądowi ograniczają się do nazwy miasta i kraju, przy czym dane te uległy dwukrotnie zmianie od czasu wniesienia skargi (Bejrut w Libanie, następnie Damaszek w Syrii, a wreszcie Doha w Katarze).
- 178 Na rozprawie skarżący utrzymywał ponadto, że skoro Unia posiada sieć przedstawicieli za granicą, Rada miała możliwość ustalenia adresu, na który można było dokonać indywidualnego doręczenia, oraz że to do tej instytucji, a nie do niego samego należało podjęcie odpowiednich inicjatyw w tym kierunku, skoro środki przyjęte w aktach z lipca 2010 r. mogły wobec niego wywołać negatywne skutki.
- 179 W tym względzie należy podnieść, że nałożony na instytucje – w granicach przypomnianych w pkt 176 powyżej – obowiązek dokonania indywidualnego doręczenia nie może skutkować zwolnieniem strony skarżącej z podejmowania wszelkich kroków pozwalających jej na zorientowanie się w swojej sytuacji prawnej, a w szczególności na poznanie skierowanych wobec niej zarzutów. Jak wynika z pkt 4 i 5 powyżej, nazwa skarżącego została umieszczona w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych od grudnia 2001 r. Biorąc pod uwagę, że rozmowy na temat pozostawienia jego nazwy w tych wykazach miały miejsce na forum Rady, miał on możliwość podjęcia wobec tej instytucji niezbędnych kroków w celu uzyskania dokładnych i konkretnych informacji o przyczynach podjęcia wobec niego danych środków, a w odpowiednim przypadku ustanowienia, co zresztą uczynił, pełnomocnika reprezentującego go we wszczętych przez niego postępowaniach przed Sądem i zapewniającego mu obronę w postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem. Ponieważ skarżący nie skorzystał z tej możliwości, nie może zarzucać Radzie konsekwencji własnego zaniechania.
- 180 Rada mogła zatem, bez naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony, powiązać publikację aktów z grudnia 2009 r. w Dzienniku Urzędowym z publikacją zawiadomienia wzywającego skarżącego do zwrócenia się do niej o uzasadnienie dotyczące tych aktów, bez dokonania indywidualnego doręczenia, ponieważ w okolicznościach niniejszej sprawy nie wydaje się, aby możliwe było dokonanie takiego doręczenia.
- 181 W tych okolicznościach zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa własności

- 182 W ramach zarzutu trzeciego skarżący twierdzi, że dokonane aktami z lipca 2010 r. zamrożenie środków finansowych narusza prawo własności zagwarantowane w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do EKPC. Odnosi się on w tym względzie do wyroków: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja (C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461), i z dnia 11 czerwca 2009 r., Othman/Rada i Komisja (T-318/01, EU:T:2009:187).
- 183 Zasadność tego zarzutu jest kwestionowana przez Radę, popieraną w tej kwestii przez Komisję.

- 184 W tym względzie należy przypomnieć, że prawa podstawowe, w szczególności prawo własności, nie korzystają w prawie Unii z ochrony bezwzględnej. Wykonywanie tych praw może bowiem być poddane ograniczeniom, pod warunkiem, po pierwsze, że są one należycie uzasadnione celami interesu ogólnego realizowanymi przez Unię, a po drugie, że nie stanowią ze względu na zamierzony cel nieproporcjonalnej lub niedopuszczalnej ingerencji, która naruszałaby samą istotę tych praw (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., *Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa*, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 121 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 185 Co się tyczy pierwszego warunku, należy przypomnieć, że zamrożenie środków finansowych, aktywów finansowych i innych zasobów gospodarczych osób i podmiotów zidentyfikowanych zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu nr 2580/2001 i wspólnym stanowisku 2001/931 jako uczestniczące w finansowaniu terroryzmu realizuje cel leżący w interesie ogólnym, ponieważ wpisuje się w przeciwdziałanie aktom terroryzmu będącym zagrożeniami dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., *Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa*, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 123 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 186 W odniesieniu do drugiego warunku należy zaznaczyć, że środki w postaci zamrożenia środków finansowych, a w szczególności pozostawienie nazwy skarżącego w spornych wykazach z lipca 2010 r., nie wydają się nieproporcjonalne, niedopuszczalne lub naruszające istotę praw podstawowych lub niektórych z nich.
- 187 W rzeczywistości ten rodzaj środków jest niezbędny w społeczeństwie demokratycznym do zwalczania terroryzmu (zob. podobnie wyrok z dnia 23 października 2008 r., *People's Mojahedin Organization of Iran/Rada*, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 129 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 188 Ponadto środki w postaci zamrożenia środków finansowych nie mają charakteru bezwzględnego, ale przewidują możliwość, po pierwsze, zezwolenia na korzystanie z zamrożonych środków finansowych w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb lub wywiązania się z pewnych zobowiązań, a po drugie, wydania szczególnych zezwoleń, na określonych warunkach, na odmrożenie środków finansowych, innych aktywów finansowych lub innych zasobów gospodarczych (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., *Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa*, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 127 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 189 Ponadto pozostawienie nazwisk osób i nazw podmiotów w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych jest przedmiotem okresowej kontroli w celu zapewnienia, że zostaną z nich wykreślone nazwiska lub nazwy tych osób lub podmiotów, które nie spełniają już kryteriów umieszczenia w tych wykazach (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., *Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa*, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 129).
- 190 Elementy te nie są objęte orzecznictwem wypracowanym w wyrokach przytoczonych przez skarżącego.
- 191 W wyrokach tych Trybunał stwierdził nieuzasadnione ograniczenie ze względu na to, że środki ograniczające zostały początkowo nałożone przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych wobec strony skarżącej bez skorzystania przez nią z gwarancji proceduralnych umożliwiających jej przedstawienie swoich uwag przed organami ONZ odpowiedzialnymi za ich przyjęcie lub, na szczeblu Unii, przed Radą, która wykonała je na terytorium państw członkowskich.
- 192 Sytuacja tamta jest inna od sytuacji, która występuje w niniejszej sprawie, w której akty z lipca 2010 r. nie dotyczą wpisu pierwotnego, nie opierają się na rezolucji Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz w której, ze względu na opublikowanie zawiadomienia z grudnia 2009 r., skarżący miał możliwość przedstawienia swoich uwag w przedmiocie obciążających go dowodów (zob. pkt 170–180 powyżej).
- 193 W tych okolicznościach zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 194 W zarzucie czwartym skarżący zarzuca Radzie, że w aktach z lipca 2010 r., które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym, nie zawarła uzasadnienia pozostawienia jego nazwy w spornych wykazach z lipca 2010 r.
- 195 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje zasadność tego zarzutu.
- 196 W tym względzie należy zauważyć, że w dniu 13 lipca 2010 r. Rada opublikowała w Dzienniku Urzędowym, po pierwsze, sentencję i ogólne uzasadnienie aktów z lipca 2010 r., a po drugie, zawiadomienie z lipca 2010 r. wzywające zainteresowane osoby i podmioty do zwrócenia się do niej o uzasadnienie dotyczące tych aktów.
- 197 Jak wskazano w pkt 170 powyżej, stwierdzono już, że w przypadku środków ograniczających Rada mogła, nie naruszając obowiązku uzasadnienia oraz zasady poszanowania prawa do obrony, ograniczyć publikację w Dzienniku Urzędowym aktów zawierających środki ograniczające do ich sentencji i ogólnego uzasadnienia na poparcie tych środków, przy czym szczegółowe i konkretne uzasadnienie powinno zostać sporządzone i podane do wiadomości zainteresowanych w jakikolwiek inny właściwy sposób.
- 198 W tych okolicznościach Rada nie była zobowiązana, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżący, do podania w aktach z lipca 2010 r., które opublikowano w Dzienniku Urzędowym, szczegółowych i konkretnych powodów uzasadniających ich przyjęcie.
- 199 Skarżący twierdzi jednak, że uzasadnienie aktów z lipca 2010 r. powinno było zostać mu doręczone, a nie być przedmiotem zawiadomienia opublikowanego w Dzienniku Urzędowym. Podkreślił także, że ponieważ nie był on wyraźnie w tym zawiadomieniu wymieniony, było ono dla niego trudno dostępne. Wreszcie twierdzi on, że wspomniane zawiadomienie ograniczało do dwóch miesięcy okres, w którym można było wystąpić do Rady o uzasadnienie aktów z lipca 2010 r., co nie było terminem rozsądnym.
- 200 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 176–180 powyżej – skoro Rada nie dysponowała dokładnym adresem skarżącego, nie miała możliwości dokonania indywidualnego doręczenia uzasadnienia aktów z lipca 2010 r., a zatem mogła ograniczyć się do opublikowania zawiadomienia z lipca 2010 r.
- 201 Ponadto okoliczności, że zawiadomienie z lipca 2010 r. nie wymieniało wyraźnie nazwisk osób i nazw podmiotów, których dotyczyło, nie można samej w sobie uznać za naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ zawiadomienie to odsyłało do rozporządzenia z lipca 2010 r., w którym te nazwiska i nazwy były wymienione.
- 202 Ponadto nie jest prawdą, że zgodnie z zawiadomieniem z lipca 2010 r. wniosek o uzasadnienie tych aktów trzeba było złożyć w ciągu dwóch miesięcy po jego opublikowaniu. Wbrew temu, co twierdzi skarżący, zawiadomienie z lipca 2010 r. nie ograniczało do dwóch miesięcy okresu, w którym można było wystąpić o uzasadnienie aktów z lipca 2010 r., lecz wyjaśniało jedynie, że Rada regularnie przeprowadza kontrolę wykazów osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 i że w przypadku, gdy zainteresowane osoby i podmioty złożyły wniosek o poddanie wykazu kontroli i chcą, by został on rozpatrzony podczas następnej kontroli, wniosek ten winien być przekazany w terminie dwóch miesięcy od daty opublikowania wspomnianego zawiadomienia.
- 203 Uwzględniając powyższe rozważania, należy stwierdzić, że obowiązek uzasadnienia został przez Radę spełniony, a zatem zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

5. Wniosek

204 Mając na względzie powyższe rozważania, należy oddalić skargę w zakresie, w jakim dotyczy ona aktów z lipca 2010 r.

C. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów ze stycznia 2011 r.

205 Z pkt 73 powyżej wynika, że na poparcie żądania stwierdzenia nieważności aktów ze stycznia 2011 r. skarżący podnosi te same zarzuty nieważności co zarzuty podniesione przeciwko aktom z lipca 2010 r.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie

206 Ponieważ zarzut pierwszy jest taki sam jak zarzut podniesiony przeciwko aktom z lipca 2010 r., a ocena tego zarzutu nie zależy od szczególnych okoliczności przyjęcia tych aktów, zarzut ten należy oddalić z tych samych powodów co te, które przedstawiono w pkt 150–157 powyżej.

207 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony

208 W ramach zarzutu drugiego skarżący twierdzi, że zasada poszanowania prawa do obrony została naruszona ze względu na to, że obciążające go dowody, na których opierają się akty ze stycznia 2011 r., nie zostały podane do jego wiadomości przed przyjęciem tych aktów.

209 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje zasadność tego zarzutu.

210 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przed przyjęciem aktów ze stycznia 2011 r. Rada opublikowała w Dzienniku Urzędowym z dnia 20 listopada 2010 r. zawiadomienie informujące osoby i podmioty, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym nr 610/2010, że w wyniku nowych informacji zmieniła uzasadnienie tego rozporządzenia, i wzywające te osoby i podmioty, żeby wystąpiły do niej o to uzasadnienie (zob. pkt 13 powyżej).

211 W pkt 176–180 powyżej zostało orzeczone, że brak indywidualnego doręczenia skarżącemu uzasadnienia dotyczącego rozporządzenia wykonawczego nr 1285/2009 nie może, ze względu na okoliczności niniejszej sprawy, zostać uznany za naruszenie zasady poszanowania prawa do obrony. Tak samo musi być w przypadku uzasadnienia dotyczącego aktów ze stycznia 2011 r.

212 Skarżący twierdzi, że pismem z dnia 10 grudnia 2010 r., o którym mowa w pkt 14 powyżej, Rada podała do wiadomości jego adwokata uzasadnienie, z którego wynikało, że rozważa ona pozostawienie nazwy skarżącego w spornych wykazach ze stycznia 2011 r. Jego zdaniem pismo to należało wysłać do niego samego, a nie do jego adwokata, który nie miał umocowania do odbioru takich pism.

213 Zapytana o to na rozprawie Rada przyznała, że pismo to przekazała adwokatowi skarżącego w celu poinformowania tego ostatniego, przy czym nie twierdziła, że było to doręczenie indywidualne.

214 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 176 powyżej doręczenie indywidualne jest wymagane jedynie wówczas, gdy jest ono możliwe, co, jak wskazano w pkt 177–180 powyżej, nie miało miejsca w niniejszym przypadku; nie wydaje się bowiem, żeby jakikolwiek adres istniał lub był podany do wiadomości Rady, a skarżący nie złożył wniosku w celu uzyskania uzasadnienia.

215 Wniosku tego nie podważa fakt, że pismo zostało skierowane do adwokata skarżącego, przy czym ten drugi nie umocował tego pierwszego do jego odbioru. Istotnie, brak umocowania nie podważa stwierdzenia zawartego w poprzednim punkcie, zgodnie z którym Rada nie dysponowała żadnym środkiem umożliwiającym dostarczenie uzasadnienia skarżącemu w sposób indywidualny, a jedynie je potwierdza.

216 W tych okolicznościach zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa własności

217 Ponieważ zarzut jest taki sam jak zarzut podniesiony przeciwko aktom z lipca 2010 r., należy oddalić go z tych samych powodów, które przedstawiono w pkt 184–189 powyżej.

218 Jeśli zaś chodzi o odesłanie do wyroków: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja (C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461), oraz z dnia 11 czerwca 2009 r., Othman/Rada i Komisja (T-318/01, EU:T:2009:187), należy podkreślić, że okoliczności niniejszej sprawy także są inne niż te, które doprowadziły do wydania tych wyroków, ponieważ, jak wynika z pkt 210–215 powyżej, uzasadnienie aktów ze stycznia 2011 r. było regularnie udostępniane skarżącemu przed ich przyjęciem.

219 Zarzut trzeci należy zatem oddalić.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

220 W zarzucie czwartym skarżący zarzuca Radzie, że w aktach z lipca 2011 r., które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym, nie zawarła wyraźnego uzasadnienia pozostawienia jego nazwy w spornych wykazach z lipca 2011 r.

221 W tym względzie przypomniano już w pkt 170 i 197 powyżej, że zgodnie z orzecznictwem dopuszczalne jest, w zakresie środków w postaci zamrożenia środków finansowych, żeby opublikowana w Dzienniku Urzędowym wersja aktów zawierających takie środki obejmowała jedynie sentencję oraz ogólne uzasadnienie, przy czym szczegółowe i konkretne uzasadnienie wspomnianych środków powinno być podane do wiadomości zainteresowanych w jakikolwiek właściwy sposób.

222 W pkt 200 powyżej stwierdzono, że w odniesieniu do aktów z lipca 2010 r. Rada mogła, z powodów przedstawionych w pkt 176–180, spełnić wymogi wynikające z orzecznictwa, podając do wiadomości skarżącego konkretne i szczegółowe uzasadnienie środków ograniczających w drodze opublikowania w Dzienniku Urzędowym zawiadomienia wzywającego go do wystąpienia o to uzasadnienie. To samo powinno dotyczyć aktów ze stycznia 2011 r.

223 Z powodów wymienionych w pkt 215 powyżej na brak możliwości doręczenia nie wpłynęła w okolicznościach niniejszej sprawy okoliczność, że pismo zostało wysłane do adwokata skarżącego, przy czym ten pierwszy nie miał od tego drugiego pełnomocnictwa do takich doręczeń.

224 W konsekwencji zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

5. Wniosek

225 Mając na względzie powyższe rozważania, należy oddalić skargę w zakresie, w jakim dotyczy aktów ze stycznia 2011 r.

D. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.

- 226 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. skarżący podnosi w piśmie uzupełniającym i w pismach dostosowujących skargę osiem zarzutów nieważności, dotyczących odpowiednio:
- naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931;
 - błędu dotyczącego prawdziwości okoliczności faktycznych;
 - błędu w ocenie co do charakteru terrorystycznego skarżącego;
 - niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu;
 - naruszenia zasady nieingerencji;
 - naruszenia obowiązku uzasadnienia;
 - naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej;
 - naruszenia prawa własności.
- 227 Należy zbadać najpierw zarzut pierwszy, następnie zarzut szósty i zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia obowiązku uzasadnienia, następnie zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy on błędu co do prawdziwości okoliczności faktycznych, a wreszcie zarzuty trzeci, czwarty, piąty, siódmy i ósmy.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931

- 228 W ramach zarzutu pierwszego skarżący, po przedstawieniu swoich uwag w przedmiocie identyfikacji organizacji, o których mowa odpowiednio w decyzjach organów Zjednoczonego Królestwa i amerykańskich, zarzuca Radzie naruszenie art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 poprzez stwierdzenie, że decyzje te zostały wydane przez właściwe władze w rozumieniu tego przepisu.
- 229 Pozostawienie nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych stanowi w istocie przedłużenie pierwotnego umieszczenia, a zatem zakłada, że dalej istnieje ryzyko uczestniczenia danej osoby lub danego podmiotu w działalności terrorystycznej, stwierdzone pierwotnie przez Radę na podstawie decyzji krajowej, która posłużyła za podstawę pierwotnego wpisu (wyroki z dnia 26 lipca 2017 r.: Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 61; Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 39).
- 230 Zarzut ten jest zatem istotny dla sprawy.
- 231 W świetle wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym należy na wstępie ustalić, jakie organizacje zostały odpowiednio wymienione w decyzjach organów Zjednoczonego Królestwa i amerykańskich, a następnie zbadać, w pierwszej kolejności, zastrzeżenia właściwe dla decyzji organów amerykańskich, a w drugiej, wspólne zastrzeżenia dotyczące decyzji organów Zjednoczonego Królestwa i amerykańskich.

a) W przedmiocie identyfikacji organizacji, o których mowa w decyzjach organów Zjednoczonego Królestwa i decyzjach organów amerykańskich

- 232 Skarżący podnosi, że według uzasadnień przedstawionych przez Radę akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. oparte są na decyzji Home Secretary, która delegalizuje Hamas-Izz al-Din al-Kassem, zbrojne ramię Hamasu, oraz na dwóch decyzjach amerykańskich, które wymieniają Hamas bez podania dodatkowych wyjaśnień.
- 233 Skarżący wyraża wątpliwości co do tego, czy organy amerykańskie miały zamiar wymienić Hamas jako całość, i uważa, że Rada, uznając, że tak było, dokonała szerokiej interpretacji ich decyzji, która nie wynikała wyraźnie z wykazów opublikowanych przez organy tego państwa.
- 234 W tym względzie należy stwierdzić, że decyzje organów amerykańskich wyraźnie wymieniały Hamas, a nazwa ta, w decyzji kwalifikującej go jako zagraniczną organizację terrorystyczną, była wzbogacona tuzinem innych określeń, pod którymi Hamas także był znany (also known as) – wśród których znajdowało się określenie „Izz-Al-Din Al-Qassam brigades”.
- 235 Wbrew temu, co sugeruje skarżący, okoliczności tej nie można interpretować w ten sposób, że organy amerykańskie zamierzały w ten sposób ograniczyć nazwę jedynie do „Hamas-Izz al-Din al-Kassem”. Po pierwsze, pomiędzy tymi dodatkowymi nazwami znajdują się nazwy, które odsyłają do Hamasu pojmowanego jako całość, takie jak „Islamic Resistance Movement”, będąca angielskim tłumaczeniem określenia „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia”, które występuje także pod inną nazwą, a której „Hamas” stanowi akronim. Ponadto wymienienie tych różnych nazw zmierza jedynie do zapewnienia praktycznej skuteczności środka przyjętego przeciwko Hamasowi poprzez umożliwienie, by środek ten osiągnął Hamasu za pośrednictwem wszystkich jego nazw i znanych odłamów.
- 236 Z powyższych rozważań wynika, że decyzja Home Secretary dotyczy organizacji Hamas-Izz al-Din al-Kassem, natomiast decyzje amerykańskie dotyczą Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.

b) W przedmiocie zastrzeżeń właściwych dla decyzji organów amerykańskich

- 237 Skarżący uważa, że Rada nie mogła oprzeć aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. na decyzjach organów amerykańskich, ponieważ Stany Zjednoczone są państwem trzecim, a co do zasady organy państw trzecich nie są „właściwymi władzami” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 238 W tym względzie skarżący podnosi zasadniczo, że system ustanowiony przez art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 opiera się na zaufaniu do organów krajowych, które to zaufanie za podstawę ma zasadę lojalnej współpracy między Radą i państwami członkowskimi UE, dzielenie wspólnych wartości zapisanych w traktatach oraz stosowanie wspólnych standardów, w tym EKPC i karty praw podstawowych. Nie można zaufaniem tym obdarzać organów państw trzecich.
- 239 Pomocniczo, na wypadek gdyby uznano, że organ państwa trzeciego może stanowić właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, skarżący podnosi, że Rada powinna dokonać rozmaitych weryfikacji, czego w niniejszej sprawie nie uczyniła.
- 240 I tak, jeżeli Rada opiera się na decyzji organu państwa trzeciego, powinna sprawdzić, czy organ ten przestrzegał prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, przy czym pierwsza z tych zasad zakłada, że uzasadnienie decyzji organu państwa trzeciego powinno być podane do wiadomości zainteresowanego niezwłocznie i żeby był on w stanie przedstawić swoje stanowisko na temat tej decyzji.

- 241 Tymczasem analiza odpowiednich przepisów amerykańskich zdaniem skarżącego wykazuje, że postępowanie krajowe nie spełnia standardów Unii. W istocie nie przewidują one żadnego obowiązku doręczania podjętych decyzji, a tym bardziej przekazywania ich uzasadnienia ani podawania ich powodów, a poza tym bardzo krótkie są terminy zaskarżenia. Ponieważ osoby zainteresowane nie zostały poinformowane ani o powodach, ani nawet o istnieniu podjętych wobec nich decyzji, nie były one w stanie przedstawić swojego punktu widzenia ani ocenić stosowności wniesienia skargi. W takiej właśnie sytuacji znalazł się skarżący, który nie otrzymał ani żadnego powiadomienia, ani informacji na temat uznania go za zagraniczną organizację terrorystyczną i wyraźnego uznania go za międzynarodowy podmiot terrorystyczny i nie był w stanie dochodzić swoich praw.
- 242 Ponadto zdaniem skarżącego przepisy amerykańskie nie przewidują prawa dostępu do akt postępowania, a możliwości administracyjnej kontroli sytuacji zainteresowanych osób są bardzo ograniczone. Naruszenia prawa do obrony w ramach postępowania administracyjnego nie może zrekompensować dostęp do akt w ramach postępowania sądowego, ponieważ sąd powinien opierać się na dokumentacji zgromadzonej przez organ administracji, termin na przedstawianie dowodów przez zainteresowanych jest bardzo krótki, a organ administracji może ich nie uwzględnić. Dostęp do akt jest w dużym stopniu częściowy nawet w postępowaniu sądowym, a zainteresowani mogą powoływać się na naruszenie ich praw konstytucyjnych tylko wtedy, gdy mają szczególną więź ze Stanami Zjednoczonymi.
- 243 Rada nie zgadza się z tą argumentacją.
- 244 W tym względzie należy stwierdzić, jeśli chodzi o argument podniesiony jako główny przez skarżącego, że w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 22) Trybunał orzekł, że użyte w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 pojęcie „właściwej władzy” nie ogranicza się do organów państw członkowskich, lecz może, co do zasady, obejmować także organy państw trzecich.
- 245 Wykładnię przyjętą przez Trybunał uzasadnia, po pierwsze, treść art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, który nie ogranicza pojęcia „właściwych władz” do organów państw członkowskich, a po drugie, cel tego wspólnego stanowiska, które zostało przyjęte w celu wdrożenia rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa ONZ, mającej na celu zintensyfikowanie walki z terroryzmem na szczeblu światowym poprzez systematyczną i ścisłą współpracę wszystkich państw (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 23).
- 246 Jeżeli chodzi o argument pomocniczy, należy stwierdzić, że według Trybunału w przypadku, gdy Rada opiera się na decyzji państwa trzeciego, musi uprzednio sprawdzić, czy decyzja ta została wydana z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, a także zamieścić w uzasadnieniach dotyczących jej własnych decyzji wskazówki umożliwiające uznanie, że takiego sprawdzenia dokonała (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 31).
- 247 W tym celu Rada powinna opisać, w stosownym przypadku w sposób zwięzły, w uzasadnieniu dotyczącym decyzji o zamrożeniu środków finansowych, powody, dla których uważa, że decyzja państwa trzeciego, na której zamierza się oprzeć, została wydana z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 33).
- 248 W pkt 36 wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), Trybunał w świetle tych zasad poddał ocenie uzasadnienie rozporządzenia wykonawczego nr 790/2014, w którym Rada, po pierwsze, stwierdziła, że rząd indyjski zdelegalizował w 1992 r. na mocy Unlawful Activities Act 1967 (ustawy o nielegalnych działaniach z 1967 r.) Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), a następnie umieścił ich nazwę w wykazie organizacji terrorystycznych, zawartym w załączniku do Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [ustawy (zmieniającej) w sprawie zapobiegania

nielegalnym działaniom z 2004 r.], a po drugie, nadmieniła, że sekcje 36 i 37 ustawy o nielegalnych działaniach z 1967 r. zawierały przepisy dotyczące apelacji i rewizji w odniesieniu do indyjskiego wykazu osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, że decyzja delegalizująca LTTE jako nielegalne stowarzyszenie była okresowo poddawana kontroli indyjskiego ministra spraw wewnętrznych, że ostatnia kontrola miała miejsce 14 maja 2012 r. oraz że w wyniku kontroli przeprowadzonej przez sąd utworzony na podstawie ustawy o nielegalnych działaniach z 1967 r. nazwa LTTE jako podmiotu uczestniczącego w aktach terrorystycznych została potwierdzona przez indyjskiego ministra spraw wewnętrznych w dniu 11 grudnia 2012 r.

- 249 W świetle tych okoliczności w pkt 37 wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), Trybunał orzekł, że rozporządzenie nr 790/2014 nie zawiera jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na stwierdzenie, że Rada zweryfikowała, czy decyzje indyjskie zostały przyjęte z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, a zatem uzasadnienie tego rozporządzenia nie pozwala na ustalenie, czy Rada spełniła ciężący na niej obowiązek weryfikacji.
- 250 Jedyną wzmianką w tym zakresie w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. jest stwierdzenie Rady, że uznanie skarżącego za zagraniczną organizację terrorystyczną „jest zaskarżalne na drodze sądowej zgodnie z prawem Stanów Zjednoczonych”, zaś jego uznanie za podmiot wyraźnie określony jako międzynarodowy podmiot terrorystyczny „podlega kontroli administracyjnej i sądowej zgodnie z prawem Stanów Zjednoczonych”.
- 251 Należy stwierdzić, że, podobnie jak w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), twierdzenia te nie pozwalają na uznanie, że Rada zweryfikowała, że decyzje amerykańskie zostały przyjęte z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej danych osób i podmiotów.
- 252 W takich okolicznościach decyzje amerykańskie nie mogą być podstawą dla aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 253 Jednakże, ponieważ art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie wymaga, by akty Rady opierały się na wielu decyzjach właściwych organów, akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. mogły odnosić się tylko do decyzji Home Secretary i dlatego też należy dalej badać skargę w zakresie, w jakim akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. opierają się na tej decyzji.

c) W przedmiocie zastrzeżeń wspólnych wobec decyzji organów amerykańskich i organów Zjednoczonego Królestwa

- 254 Skarżący twierdzi, że z trzech powodów decyzje organów amerykańskich i Zjednoczonego Królestwa, na których opierają się akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., nie stanowią „decyzji właściwych władz” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 255 Powody te zostaną zbadane poniżej w zakresie, w jakim dotyczą decyzji Home Secretary, zgodnie z pkt 253 powyżej.

1) W przedmiocie pierwszeństwa udzielonego organom sądowym

- 256 Skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada może opierać się na decyzjach administracyjnych tylko wówczas, gdy organy sądowicze nie mają żadnych kompetencji w zakresie zwalczania terroryzmu. Tymczasem w niniejszym przypadku tak nie jest, ponieważ w Zjednoczonym Królestwie organy sądowe mają kompetencje w tej dziedzinie. Decyzja Home Secretary nie mogła zatem zostać uwzględniona przez Radę w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 257 Rada nie zgadza się z tą argumentacją.

- 258 W tym względy należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecnictwem charakter administracyjny, a nie sądowy decyzji nie jest rozstrzygający dla stosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, ponieważ samo brzmienie tego przepisu wyraźnie przewiduje, że władzę inną niż sądowiczą można uznać za władzę właściwą w rozumieniu tego przepisu (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 144, 145; z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 105).
- 259 Nawet jeśli art. 1 ust. 4 akapit drugi wspólnego stanowiska 2001/931 zawiera preferencję dotyczącą decyzji pochodzących od władzy sądowiczej, nie wyklucza on w żaden sposób brania pod uwagę decyzji pochodzących od władz administracyjnych, gdy, po pierwsze, w świetle prawa krajowego władze te rzeczywiście posiadają kompetencję do wydawania decyzji dotyczących środków ograniczających wobec ugrupowań zaangażowanych w terroryzm i, po drugie, gdy władze te, chociaż mają status wyłącznie władzy administracyjnej, mimo to można je uważać za „równoważne” względem władz sądowiczych (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 107).
- 260 Zgodnie z orzecnictwem organy administracyjne należy uznać za równoważne organom sądowym, jeżeli ich orzeczenia podlegają zaskarżeniu na drodze sądowej (wyrok z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 145).
- 261 W konsekwencji fakt, że sądy danego państwa posiadają kompetencję w zakresie sankcji stosowanych przeciw terroryzmowi, nie stoi na przeszkodzie temu, aby Rada uwzględniła decyzje krajowych organów administracyjnych, którym zostało powierzone przyjmowanie środków ograniczających w dziedzinie terroryzmu (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 108).
- 262 W niniejszej sprawie z informacji przedstawionych przez Radę wynika, że decyzje Home Secretary mogą być przedmiotem odwołania do Proscribed Organisations Appeal Commission (komisji odwoławczej dotyczącej zdelegalizowanych organizacji, Zjednoczone Królestwo), która orzeknie przy zastosowaniu zasad kontroli sądowej, a każda ze stron może odwołać się – w kwestii prawnej – od orzeczenia komisji odwoławczej dotyczącego zdelegalizowanych organizacji do sądu apelacyjnego, jeśli otrzyma upoważnienie od tej komisji, a w przypadku jego braku – od sądu apelacyjnego (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 2).
- 263 W tych okolicznościach wydaje się, że decyzje Home Secretary mogą być przedmiotem kontroli sądowej, w ten sposób, że zgodnie z orzecnictwem przywołanym w pkt 259 i 260 powyżej ten organ administracyjny należy uważać za odpowiednik organu sądowego, a zatem za władzę właściwą, jak twierdzi Rada, w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, zgodnie z orzecnictwem, w którym już wielokrotnie orzeczono w ten sposób (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461; z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada (T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885).
- 264 Skarżący przyznaje, że w kilku wyrokach Sąd uznał, że Home Secretary występuje w charakterze właściwej władzy, ale podkreśla, że w tych sprawach decyzje Home Secretary były powiązane z orzeczeniem sądowym, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.
- 265 W tym względy należy zaznaczyć, że wbrew temu, co twierdzi skarżący, omawianym decyzjom organów administracyjnych nie towarzyszyło, w przypadku każdego z wyroków dotyczących aktów opartych na decyzji Home Secretary, orzeczenie sądowe. Takiego orzeczenia nie było na przykład w sprawie, w której wydano wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada (T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 107). W sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada (T-256/07, EU:T:2008:461), Sąd odniósł się do orzeczenia

sądowego, oprócz decyzji administracyjnej. Niemniej odniesienie to nastąpiło w bardzo szczególnym kontekście, w którym decyzja administracyjna została zakwestionowana przez skarżącego na poziomie krajowym, co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

266 Z powyższych rozważań wynika, że nie można stwierdzić nieważności aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. ze względu na to, że w uzasadnieniu Rada odniosła się do decyzji Home Secretary, który jest organem administracyjnym.

2) *W przedmiocie okoliczności, że decyzja Home Secretary stanowi wykaz organizacji terrorystycznych*

267 Ponadto skarżący podnosi, że działanie właściwych władz, których dotyczą akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., w tym działanie Home Secretary, w praktyce polega na opracowaniu wykazów organizacji terrorystycznych i objęcie ich systemem środków ograniczających. Takie działanie w zakresie sporządzania wykazów nie stanowi kompetencji represyjnej, którą można by porównać do „wszczęcia dochodzenia lub postępowania” czy też „skazania”, którymi to uprawnieniami, jak wymienia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, powinna dysponować „właściwa władza”.

268 Rada nie zgadza się z tą argumentacją.

269 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem wspólne stanowisko 2001/931 nie wymaga, by decyzja właściwej władzy wpisywała się w kontekst procedury karnej sensu stricto, pod warunkiem że ze względu na cele realizowane przez wspólne stanowisko 2001/931 w ramach wprowadzania w życie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa ONZ rozpatrywane postępowanie krajowe miało za cel walkę z terroryzmem w szerokim znaczeniu (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 113).

270 Podobnie Trybunał uznał, że ochrona osób nie była zagrożona, ponieważ decyzja władzy krajowej nie wpisuje się w ramy postępowania mającego na celu wymierzenie sankcji karnych, lecz postępowania mającego na celu zastosowanie środków o charakterze prewencyjnym (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 70).

271 W tym samym duchu Trybunał orzekł, że aby Rada mogła skutecznie powołać się na daną decyzję o „wszczęciu dochodzenia lub postępowania”, decyzja ta musi wpisywać się w ramy postępowania krajowego mającego na celu bezpośrednio i przede wszystkim nałożenie środka o charakterze prewencyjnym lub represyjnym w ramach walki z terroryzmem (wyrok z dnia 30 września 2009 r., Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 111).

272 W niniejszej sprawie decyzja Home Secretary ustanawia środki delegalizujące wobec organizacji uznawanych za terrorystyczne.

273 Taka decyzja nie stanowi w rzeczywistości decyzji o „wszczęciu dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny” lub „skazania za takie czyny” w ścisłym rozumieniu prawa karnego, ale wiąże się z delegacją skarżącego w Zjednoczonym Królestwie, a zatem wpisuje się, jak wymaga tego orzecznictwo, w postępowanie krajowe mające na celu, tytułem żądania głównego, nakładanie środków o charakterze prewencyjnym lub represyjnym wobec skarżącego, w ramach walki z terroryzmem (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 115).

274 Co się tyczy okoliczności, że działalność danego organu polega na sporządzeniu wykazu osób lub podmiotów zaangażowanych w działalność terrorystyczną, trzeba podkreślić, że nie oznacza to samo w sobie, że organ ten nie przeprowadził indywidualnej oceny w odniesieniu do każdej z tych osób lub

każdego z podmiotów przed umieszczeniem ich nazwisk lub nazw w tych wykazach ani że ocena ta musi siłą rzeczy być arbitralna lub pozbawiona podstaw (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 118).

- 275 Zatem chodzi nie tyle o okoliczność, że działalność danego organu polega na sporządzeniu wykazu osób lub podmiotów zaangażowanych w działalność terrorystyczną, ile o kwestię, czy działalność ta jest prowadzona z dostatecznymi gwarancjami, aby Rada mogła oprzeć się na niej w celu uzasadnienia swojej decyzji o umieszczeniu w wykazie (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 118).
- 276 W konsekwencji skarżący niesłusznie uważa, że twierdzenie, iż uprawnienie do sporządzania wykazów może charakteryzować właściwą władzę, jest co do zasady sprzeczne ze wspólnym stanowiskiem 2001/931.
- 277 Stanowiska tego nie osłabiają inne argumenty przedstawione przez skarżącego.
- 278 Po pierwsze, skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada uwzględnić może jedynie wykazy sporządzone przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych.
- 279 Nie można przyjąć tego argumentu, gdyż celem ostatniego zdania art. 1 ust. 4 akapit pierwszy tego wspólnego stanowiska 2001/931 jest jedynie stworzenie Radzie możliwości dokonania – obok możliwości umieszczenia w wykazie na podstawie decyzji właściwych władz krajowych – dodatkowego umieszczenia w wykazie.
- 280 Po drugie, skarżący podkreśla, że w zakresie, w jakim wykaz Unii powiela wykazy proponowane przez właściwe władze, stanowi on listę wykazów, rozszerzając tym samym na nią zakres stosowania krajowych środków administracyjnych przyjętych, w danym przypadku, przez organy państw trzecich, bez poinformowania o nich zainteresowanych osób i bez umożliwienia im obrony w skuteczny sposób.
- 281 W tym względzie należy stwierdzić, że – jak wskazuje skarżący – Rada, gdy identyfikuje osoby lub podmioty, które mają zostać objęte środkami w postaci zamrożenia środków finansowych, opiera się na ustaleniach dokonanych przez właściwe organy.
- 282 W ramach wspólnego stanowiska 2001/931 została wprowadzona pewna szczególna forma współpracy pomiędzy organami państw członkowskich oraz instytucjami europejskimi, co oznacza dla Rady obowiązek zdania się w miarę możliwości na ocenę właściwej władzy krajowej (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 133; z dnia 4 grudnia 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, pkt 53).
- 283 Co do zasady Rada nie wypowiada się w przedmiocie przestrzegania praw podstawowych zainteresowanego przez organy państw członkowskich, uprawnienie to bowiem przysługuje właściwym sądom krajowym (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Sison/Rada, T-47/03, niepublikowany, EU:T:2007:207, pkt 168).
- 284 Jedynie w drodze wyjątku, jeśli skarżący kwestionuje na podstawie konkretnych dowodów przestrzeganie przez organy państw członkowskich praw podstawowych, Sąd musi sprawdzić, czy prawa te były faktycznie przestrzegane.
- 285 Natomiast w przypadku, gdy zaangażowane są organy państw trzecich, Rada jest obowiązana, jak wskazano powyżej w pkt 246 i 247, z urzędu upewnić się, że gwarancje te zostały skutecznie wdrożone, i uzasadnić swoją decyzję w tym względzie.

3) *W przedmiocie braku wskazania dowodów oraz poważnych i wiarygodnych poszlak będących podstawą decyzji Home Secretary*

- 286 Skarżący uważa, że ponieważ Rada oparła się na decyzji administracyjnej, a nie na orzeczeniu sądowym, powinna była wykazać w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., że decyzja ta jest „opart[a] na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, czego wymaga art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 287 Ponieważ argumentacja ta nie dotyczy uznania decyzji za „decyzj[ę] podjęt[ą] przez właściwą władzę” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, co jest przedmiotem niniejszego zarzutu, lecz uzasadnienia aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., argumentacja ta zostanie przeanalizowana w ramach zarzutu szóstego, w którym także jest o niej mowa.

d) Wniosek

- 288 Z pkt 246–252 powyżej wynika, że decyzje amerykańskie nie mogą być podstawą aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., ponieważ Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia w zakresie zweryfikowania przestrzegania zasady prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej w Stanach Zjednoczonych.
- 289 Ponadto z pkt 234–236 powyżej wynika, że decyzje organów amerykańskich, o których mowa w tym zarzucie, dotyczyły Hamasu jako całości, natomiast decyzja organów Zjednoczonego Królestwa dotyczyła tylko Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 290 Zdaniem skarżącego okoliczność ta zakłada, że należy stwierdzić nieważność aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą Hamasu, oraz że akty te mogą zostać utrzymane tylko w zakresie, w jakim dotyczą one Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 291 Rada ze swej strony uważa, że nie można dokonywać rozróżnienia pomiędzy tymi dwoma „ruchami” lub „odłamami ruchów”, ponieważ skarżąca w skardze przedstawiła swoją organizację jako obejmującą obydwa.
- 292 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z pkt 7 i 8 skargi:
„Hamas obejmuje biuro polityczne i odłam zbrojny: brygady Ezzedine Al-Qassam. [...] »Chociaż odłam zbrojny korzysta ze względnej niezależności, dalej podlega strategii generalnej opracowanej przez biuro polityczne«. Biuro polityczne podejmuje decyzje polityczne, a brygady przestrzegają ich ze względu na silną solidarność wywołaną komponentem religijnym ruchu”.
- 293 Takie przedstawienie posiada istotną moc dowodową, ponieważ, po pierwsze, jak podkreśla Rada, pochodzi od skarżącego, a po drugie, skarżący umieścił je na czele swojej argumentacji zawartej w skardze.
- 294 W swoich pismach skarżący wyjaśnił, że w rzeczywistości obu „ruchów” lub „odłamów” nie należy mylić ani nawet wiązać, ponieważ działają one w sposób całkowicie niezależny.
- 295 W ramach środków organizacji postępowania Sąd zwrócił się do skarżącego o przedstawienie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, lecz ten ostatni nie był w stanie przedstawić żadnego dokumentu w tej kwestii.

- 296 W tych okolicznościach, aby określić skutki odpowiedzi udzielonej na zarzut pierwszy w ramach niniejszej skargi, nie można uznać, że Hamas-Izz al-Din al-Kassem jest organizacją odrębną od Hamasu (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2015 r., National Iranian Gas Company/Rada, T-9/13, EU:T:2015:236, pkt 163, 164; Bank of Industry and Mine/Rada, T-10/13, EU:T:2015:235, pkt 182, 183, 185).
- 297 Jest tak tym bardziej, że środki w postaci zamrożenia środków finansowych były podejmowane w stosunku do niego od kilku lat, a Hamas nie usiłował wykazać Radzie, że nie jest w żaden sposób zaangażowany w działania, które doprowadziły do przyjęcia środków, odcinając się w sposób rozwiewający wszelkie wątpliwości od Hamas-Izz al-Din al-Kassem, który jako jedyny byłby za nie odpowiedzialny.
- 298 Wynika stąd, że zarzut należy oddalić.

2. W przedmiocie zarzutu szóstego i zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 299 Z pkt 19–24 powyżej wynika, że Rada oparła pozostawienie nazwy skarżącego w spornych wykazach z lipca i grudnia 2011 r., z czerwca i grudnia 2012 r., z lipca 2013 r. oraz z lutego i lipca 2014 r. (zwanych dalej „spornymi wykazami od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.”), po pierwsze, na utrzymaniu w mocy decyzji uznanych za decyzje właściwych władz w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, a po drugie, na własnej ocenie szeregu incydentów przypisanych skarżącemu i uznanych za akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 300 Sąd zbada zastrzeżenia związane z obowiązkiem uzasadnienia, dotyczące, po pierwsze, decyzji właściwych władz, a po drugie, późniejszych okoliczności, na które powołała się Rada.

a) Decyzje właściwych władz

- 301 Jak już wspomniano w pkt 286 powyżej, skarżący podnosi, że Rada powinna była, w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., wskazać „poważne i wiarygodne dowody lub poszlaki”, na których oparto decyzje właściwych organów.
- 302 Rada, popierana przez Komisję, uważa, że argument ten nie jest zasadny.
- 303 W świetle punktu 253 powyżej zarzut ten należy przeanalizować jedynie w zakresie, w jakim dotyczy on decyzji Home Secretary.
- 304 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 1 ust. 4 akapit pierwszy wspólnego stanowiska 2001/931 wykazy osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych są ustalane na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w dokumentacji, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą – w odniesieniu do danych osób i podmiotów – władzę, niezależnie od tego, czy chodzi o wszczęcie dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu „opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, czy też o skazanie za takie czyny.
- 305 Jak wynika z brzmienia tego przepisu, wymóg, aby decyzje właściwych władz były „opart[e] na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, obejmuje decyzje dotyczące wszczęcia dochodzenia lub postępowania, ale nie ma zastosowania do decyzji, które dotyczą skazania (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 64).

- 306 W przypadku decyzji dotyczących wszczęcia dochodzenia lub postępowania wymóg ten chroni osoby, których to dotyczy, gwarantując, że umieszczenie ich nazwisk w wykazach dotyczących zamrożenia środków finansowych miało miejsce na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 68), zaś w przypadku decyzji dotyczących skazania wymóg ten nie powinien już obowiązywać, ponieważ informacje zgromadzone wcześniej w trakcie dochodzenia lub postępowania zostały, co do zasady, szczegółowo zbadane.
- 307 W niniejszej sprawie decyzja Home Secretary jest ostateczna w tym znaczeniu, że nie powinno po niej być prowadzone dochodzenie. Co więcej, jak wynika z odpowiedzi Rady na pytanie Sądu, celem tej decyzji jest zdelegalizowanie skarżącego w Zjednoczonym Królestwie, które pociąga za sobą poniesienie odpowiedzialności karnej przez osoby, które byłyby z nim w mniejszym lub większym stopniu powiązane.
- 308 W tych okolicznościach decyzja Home Secretary nie stanowi decyzji dotyczącej wszczęcia dochodzenia i postępowania i należy ją utożsamiać z decyzją dotyczącą skazania, a w związku z tym – na podstawie art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 – Rada nie musiała wskazywać w uzasadnieniu aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. poważnych dowodów i poszlak, które legły u podstaw decyzji wydanej przez ten organ.
- 309 W tym względzie okoliczność, że Home Secretary jest organem administracyjnym, jest bez znaczenia, ponieważ, jak wynika z pkt 262 i 263 powyżej, jego decyzje można zaskarżyć w postępowaniu sądowym, wobec czego należy go uznać za odpowiednik organu sądowego.

b) W przedmiocie okoliczności faktycznych podnoszonych niezależnie przez Radę

- 310 W ramach zarzutu drugiego skarżący podnosi, że okoliczności faktyczne przytoczone niezależnie przez Radę w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. są zbyt nieprecyzyjne, aby móc uzasadnić decyzję o pozostawieniu w wykazie, gdyż niektóre z nich nie są oznaczone datą, nie są zlokalizowane lub nie są przypisywane skarżącemu.
- 311 W tym względzie należy zauważyć, iż w pkt 32 wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym Trybunał stwierdza, że w niektórych sytuacjach, ze względu na upływ czasu lub okoliczności danego przypadku, sam fakt, że w mocy pozostaje decyzja krajowa, która służyła za podstawę pierwotnego umieszczenia w wykazie, nie pozwala uznać, że nadal istnieje ryzyko uczestnictwa danej osoby lub danego podmiotu w działalności terrorystycznej.
- 312 W tym samym punkcie tegoż wyroku Trybunał wskazuje, że w takich sytuacjach Rada jest obowiązana uzasadnić pozostawienie nazwiska tej osoby lub nazwy tego podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych zaktualizowaną oceną sytuacji przy uwzględnieniu najnowszych okoliczności faktycznych, wykazujących dalsze istnienie tego ryzyka.
- 313 Trybunał uznał jeszcze w pkt 33 wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym, że w tym przypadku upłynął znaczny czas pomiędzy, z jednej strony, przyjęciem pochodzących z 2001 r. decyzji krajowych stanowiących podstawę pierwotnego umieszczenia nazwy skarżącego w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych i tym pierwotnym umieszczeniem w wykazie, a z drugiej strony, przyjęciem aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.
- 314 W konsekwencji Trybunał uznał, że Rada miała obowiązek uzasadnić pozostawienie nazwy skarżącego w tych wykazach za pomocą nowszych okoliczności świadczących o utrzymywaniu się ryzyka uczestniczenia tej organizacji w działalności terrorystycznej, a takie dowody można pozyskać ze źródeł

innych niż decyzje krajowe przyjęte przez właściwe władze (zob. podobnie wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 33 i pkt 35–50; zob. także podobnie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 55, 57–72).

315 W aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. Rada, aby pozostawić nazwę skarżącego w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, poza utrzymaniem decyzji organów amerykańskich i Zjednoczonego Królestwa, podniosła następujące fakty:

- „od 1988 r. Hamas oraz jego odłamy Hamas-Izz al-Din al-Kassem regularnie dopuszczał się zamachów na cele izraelskie, w szczególności uprowadzeń, ataków przy użyciu broni białej i palnej na cywilów oraz samobójczych ataków bombowych w transporcie publicznym i w miejscach publicznych, a także przyznawał się do nich. Hamas organizował zamachy zarówno po izraelskiej stronie zielonej linii, jak i na terytoriach okupowanych” (akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 21 września 2005 r. bojówka Hamasu porwała, a później zamordowała Izraelczyka. Na nagraniu wideo Hamas potwierdził, iż uprowadził tego człowieka, aby podjąć próbę wynegocjowania uwolnienia więźniów palestyńskich przetrzymywanych w Izraelu” (akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „bojownicy Hamasu uczestniczyli w ostrzale raketowym południowego Izraela ze Strefy Gazy” (akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w przeszłości do ataków terrorystycznych na ludność cywilną w Izraelu Hamas werbował zamachowców samobójców, proponując wsparcie dla ich rodzin” (akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w czerwcu 2006 r. Hamas (oraz jego odłamy Hamas-Izz al-Din al-Kassem) był wmieszany w operację, która doprowadziła do uprowadzenia żołnierza izraelskiego Gilada Szalita, który dalej przetrzymywany jest jako zakładnik” (akty z lipca 2011 r.). „W dniu 18 października 2011 r. po pięciu latach przetrzymywania został on uwolniony przez Hamas w ramach wymiany więźniów z Izraelem” (akty z grudnia 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 20 sierpnia 2011 r. Hamas przyznał się do ostrzału raketowego w południowym Izraelu, który zranił dwie osoby pośród ludności izraelskiej” (akty z grudnia 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „7 kwietnia 2011 r. jedna osoba cywilna zginęła w wyniku przeprowadzonego przez Hamas ataku raketowego na autobus szkolny” (akty z grudnia 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 2 września 2010 r. ostrzelany został pojazd, rannych zostało dwóch Izraelczyków (akty z lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 31 sierpnia 2010 r. mieszkańcy Hebronu zamordowali czterech izraelskich osadników” (akty z lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „14 czerwca 2010 r. – domniemana komórka Hamasu zabiła policjanta, a zraniła dwóch innych na Południowych Wzgórzach Hebronu” (akty z lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 26 marca 2010 r. zginęło dwóch żołnierzy izraelskich w Strefie Gazy” (akty z lipca 2011 r. do lipca 2014 r.);
- „w dniu 5 stycznia 2010 r. egipski strażnik graniczny zginął w starciach zbrojnych w północnej części Synaju” (akty z lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).

- 316 W odniesieniu do tych okoliczności faktycznych należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, że sąd Unii ma obowiązek zweryfikować w szczególności poszanowanie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE, a tym samym sprawdzić, czy przywołane powody są wystarczająco precyzyjne i konkretne (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 70; wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 48).
- 317 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanemu zaznajomienie się z względami uzasadniającymi nałożenie danych środków, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 318 Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 53; z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 82).
- 319 W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 54; z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 82).
- 320 W niniejszym przypadku, ponieważ rozpatrywane akty zostały wydane w okolicznościach znanych, należy stwierdzić, że okoliczności faktyczne przedstawione przez Radę w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. przedstawiono w sposób wystarczająco precyzyjny i konkretny, aby mogły zostać podważone przez skarżącego i skontrolowane przez Sąd, nawet jeśli nie wskazano wyraźnie miejsca ich wystąpienia.
- 321 Ponadto powiązanie tych faktów z Hamasem lub z Hamas-Izz al-Din al-Kassem może być uznane za dowiedzione, ponieważ z treści poprzedzającej ich wyliczenie wynika, że trzeba przypisać je „Hamasowi oraz jego odłamowi Hamas-Izz al-Din al-Kassem”.
- 322 Wyłączeniu spod tego twierdzenia podlegają jedynie fakty przedstawione na miejscach pierwszym, trzecim i czwartym w pkt 315 powyżej, które nie są opatrzone datą, tak że skarżący miałby trudności w ich kwestionowaniu, a Sąd w przeprowadzeniu kontroli wymaganej przez Trybunał, gdyż data jest podstawowym czynnikiem służącym identyfikacji określonych działań.
- 323 W każdym razie okoliczności inne niż wymienione na miejscach pierwszym, trzecim i czwartym w pkt 315 powyżej dostarczają autonomicznego i wystarczającego uzasadnienia dla aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 324 O ile wśród tych zdarzeń te z lat 2005 i 2006 można uznać za dosyć dawne, nie można powiedzieć tego samego o zdarzeniach z roku 2010, które wymienione są w aktach z lipca 2011 r., oraz z lat 2010 i 2011, które wymienione są w aktach od grudnia 2011 r. do lipca 2014 r.
- 325 W związku z powyższym należy oddalić jako bezzasadne zarzuty szósty i drugi w zakresie, w jakim dotyczą one naruszenia obowiązku uzasadnienia.

3. W przedmiocie zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczy on błędu co do prawdziwości okoliczności faktycznych

- 326 W piśmie uzupełniającym skarżący podnosi, że Rada powinna wykazać prawdziwość okoliczności faktycznych, które wskazano w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., a które są wymienione w pkt 315 powyżej. Tymczasem taki dowód nie został przedstawiony w niniejszej sprawie. Niektóre działania zostały przypisane bojownikom Hamasu bez podania informacji, jak to zostało ustalone. Co więcej, okoliczności te nie pozwalają na podjęcie środków ograniczających wobec Hamasu.
- 327 Konkretniej, skarżący kwestionuje fakt z dnia 5 stycznia 2010 r. na tej podstawie, że Hamas interweniował jedynie w celu utrzymania porządku po śmierci urzędnika, oraz fakt z dnia 14 czerwca 2010 r., który przypisywany jest „domniemanej” komórce Hamasu, na tej podstawie, że domniemanie to jest niewystarczające.
- 328 Na rozprawie adwokat skarżącego oświadczył, że Hamas podważa wszystkie okoliczności faktyczne wskazane przez Radę w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. i przedstawionych w pkt 315 powyżej.
- 329 W odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania Rada przekazała liczne artykuły i publikacje mające na celu wykazanie prawdziwości okoliczności faktycznych przywołanych w pkt 315 powyżej i przypisanie ich Hamasowi lub Hamas-Izz al-Din al-Kassem.
- 330 W tym względzie należy zauważyć, że w przypadku kolejnych decyzji o zamrożeniu środków finansowych Trybunał uważa, że sąd Unii powinien zweryfikować, oprócz przestrzegania obowiązku uzasadnienia, o którym była mowa w zarzucie poprzednim, czy powody te są wykazane (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 70; wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 48).
- 331 Trybunał uważa również, że zainteresowana osoba lub zainteresowany podmiot może, w ramach skargi wniesionej przeciwko decyzji o pozostawieniu jej nazwiska lub jego nazwy w spornych wykazach, zakwestionować wszystkie okoliczności, na których opiera się Rada w celu wykazania, że dalej istnieje ryzyko uczestniczenia przez nie w działalności terrorystycznej, niezależnie od tego, czy okoliczności te pochodzą z decyzji krajowej przyjętej przez właściwą władzę czy z innego źródła (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 71; wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 49).
- 332 Trybunał dodaje, że w razie ich podważania do Rady należy wykazanie zasadności zarzucanych okoliczności faktycznych, a do sądu Unii – weryfikacja ich materialnej prawidłowości (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 71; wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 49).
- 333 W tym względzie należy zaznaczyć, że jeżeli jedna strona podważa dowody przedstawione przez drugą stronę, ta pierwsza musi łącznie spełnić dwa wymogi.
- 334 Po pierwsze, zastrzeżenia te nie mogą być ogólne, ale powinny mieć charakter konkretny i szczegółowy (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2013 r., Duravit i in./Komisja, T-364/10, niepublikowany, EU:T:2013:477, pkt 55).
- 335 Po drugie, zastrzeżenia co do prawdziwości okoliczności faktycznych powinny zostać wyraźnie określone przy pierwszej czynności w postępowaniu dotyczącym zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 22 kwietnia 2015 r., Tomana i in./Rada i Komisja, T-190/12, EU:T:2015:222, pkt 261). Oznacza to, że w niniejszej sprawie można brać pod uwagę jedynie zastrzeżenia zawarte w piśmie

uzupełniającym i w późniejszych pismach dostosowujących skargę. Pisma te stanowią bowiem pierwsze czynności w postępowaniu, w których skarżący przedstawił swoje zarzuty wobec aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.

- 336 W niniejszej sprawie spośród faktów wymienionych w pkt 315 powyżej ze strony skarżącego jedynie fakty z dnia 5 stycznia i 14 czerwca 2010 r. są podważane w taki sposób, żeby spełniać te dwa wymogi.
- 337 Zastrzeżenia te są jednak pozbawione znaczenia dla sprawy, ponieważ nawet przy założeniu, że okazały się zasadne, inne działania określone przez Radę w aktach od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. wystarczają, by uzasadnić, że dalej istnieje ryzyko, iż skarżący będzie brał udział w działalności terrorystycznej. Jest tak w szczególności w odniesieniu do faktów wymienionych w pkt 315 powyżej: z dnia 26 marca 2010 r., 31 sierpnia 2010 r., 7 kwietnia 2011 r. i 20 sierpnia 2011 r.
- 338 Fakty te są ponadto wystarczająco świeże do uzasadnienia aktów przyjętych w okresie od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 339 Jeśli chodzi o okoliczność, że rozpatrywane fakty nie zostały wyraźnie przypisane Hamasowi lub Hamas-Izz al-Din al-Kassem, argument ten także jest nieistotny dla sprawy, ponieważ – jak wynika z pkt 292–297 powyżej, te dwa podmioty na tym etapie – do celów stosowania przepisów dotyczących zwalczania terroryzmu – należy traktować jako jedną i tę samą organizację.
- 340 Zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy błędu co do okoliczności faktycznych, należy zatem oddalić jako bezzasadny.

4. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędu w ocenie co do charakteru terrorystycznego skarżącego

- 341 Skarżący uważa, że przyjmując akty od lipca 2011 r. do 2014 r., Rada dopuściła się błędu w ocenie w zakresie uznania go za organizację terrorystyczną. Jego zdaniem kompetencja Sądu obejmuje zweryfikowanie, jak Rada zakwalifikowała okoliczności, które wymienia jako akty terrorystyczne, a kontrola ta powinna zostać przeprowadzona zarówno w zakresie faktów przytoczonych przez Radę niezależnie, jak i faktów przywołanych w decyzjach właściwych władz.

a) W odniesieniu do decyzji właściwych władz

- 342 W odniesieniu do faktów przywołanych w decyzjach właściwych władz Sąd powinien zdaniem skarżącego sprawdzić, czy nadana kwalifikacja opiera się na definicji terroryzmu, która zawarta jest we wspólnym stanowisku 2001/931. W niniejszym przypadku kontroli tej nie można przeprowadzić, gdyż Rada nie dostarczyła informacji na ten temat.
- 343 Ze względu na odpowiedź udzieloną na zarzut pierwszy tę część zarzutu należy zbadać jedynie w zakresie dotyczącym decyzji Home Secretary.
- 344 Ponieważ w odpowiedzi na zarzuty pierwszy i szósty uznano, że dowodów i poszlak, na których opiera się ta decyzja, nie trzeba wskazać w uzasadnieniu aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., nie można żądać, aby Rada zweryfikowała kwalifikację tych okoliczności faktycznych, której dokonał organ krajowy, i wskazywała w tych aktach wynik takiej kwalifikacji.
- 345 W niniejszej sprawie tym bardziej tak jest, ponieważ decyzja pochodzi od państwa członkowskiego, dla którego art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 wprowadziły pewną formę szczególnej współpracy z Radą, co dla tej instytucji pociąga za sobą obowiązek zdania się jak najszerszej na ocenę właściwej władzy krajowej (wyroki: z dnia

23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 133; z dnia 4 grudnia 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, pkt 53).

b) W odniesieniu do okoliczności przytoczonych niezależnie przez Radę

- 346 W uzasadnieniach aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. Rada zakwalifikowała fakty opisane w pkt 315 powyżej jako akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (iii) lit. a), b), c), d), f) oraz g) wspólnego stanowiska 2001/931 w celu osiągnięcia celów określonych w art. 1 ust. 3 ppkt (i), (ii) oraz (iii) wspólnego stanowiska.
- 347 Po pierwsze skarżący uważa, że kwalifikacja ta jest zbyt ogólna i nieprecyzyjna.
- 348 Argumentu tego nie można uwzględnić, ponieważ w świetle danych przepisów to uzasadnienie, choć zwięzłe, jest wystarczająco jasne, żeby umożliwić skarżącemu zrozumienie powodów, dla których nazwę skarżącego pozostawiono w spornych wykazach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., i zakwestionowanie zasadności tej kwalifikacji, co zresztą uczynił w dalszej części tego zarzutu.
- 349 Po drugie skarżący twierdzi, że Rada popełniła błąd, uznając, że rozpatrywane działania stanowią akty terrorystyczne. Przede wszystkim fakt, że wszystkie rozpatrywane działania miały miejsce w ramach okupacji izraelskiej w Palestynie, powinien być skłonić Radę do odrzucenia tej kwalifikacji w stosunku do niego. Następnie nawet przy założeniu, że czyny te zostały ustalone, nie wynika z tego, że zostały one popełnione w celach wskazanych przez Radę, o których mowa w art. 1 ust. 3 ppkt (i), (ii) oraz (iii) wspólnego stanowiska 2001/931.
- 350 Powyższe dwa argumenty odnoszą się do kwestii, czy Rada powinna była wziąć pod uwagę, przy kwalifikacji faktów wymienionych w pkt 315 powyżej, okoliczność, że konflikt izraelsko-palestyński podlega prawu konfliktów zbrojnych.
- 351 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego nie wyklucza stosowania przepisów prawa Unii mających na celu zapobieganie terroryzmowi względem ewentualnych aktów terrorystycznych popełnionych w jego ramach – przepisów takich jak wspólne stanowisko 2001/931 oraz rozporządzenie nr 2580/2001 (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 57; zob. także podobnie wyrok z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 95–98).
- 352 Po pierwsze bowiem, wspólne stanowisko 2001/931 nie dokonuje w kontekście określenia swojego zakresu zastosowania żadnego rozróżnienia w zależności od tego, czy dany akt został popełniony w ramach konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego. Po drugie, cele Unii i jej państw członkowskich dotyczą zwalczania terroryzmu w każdej jego formie, zgodnie z celami obowiązującego prawa międzynarodowego (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 58).
- 353 To właśnie w szczególności w celu wprowadzenia w życie na poziomie Unii rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych (zob. pkt 1 powyżej), która „potwierdza konieczność zwalczania wszelkimi środkami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, zagrożeń międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa spowodowanych przez akty terrorystyczne” i nakłada na państwa członkowskie obowiązek „zacieśniania międzynarodowej współpracy poprzez podjęcie dodatkowych środków w celu zapobiegania finansowaniu i przygotowywaniu wszelkich aktów terrorystycznych na ich terytorium”, Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/931 (zob. motywy 5–7

tego wspólnego stanowiska), a następnie zgodnie z tym wspólnym stanowiskiem rozporządzenie nr 2580/2001 (zob. motywy 3, 5 i 6 tego rozporządzenia) (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 59).

354 Zarzut trzeci należy zatem oddalić jako bezzasadny.

5. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu

355 Skarżący zarzuca Radzie, że w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. nie uwzględniła w wystarczającym stopniu rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu. Jego zdaniem Rada powinna była zbadać decyzje krajowe przyjęte w ramach procedury kontroli, zweryfikować, czy opierały się one na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach i czy zarzucane czyny można wciąż traktować jako akty terrorystyczne w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.

356 Zważywszy na odpowiedź udzieloną na zarzut pierwszy, przy ocenie zarzutu czwartego uwzględnić należy jedynie decyzję Home Secretary.

357 W tym względzie należy podkreślić, że w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 51), i w wyroku wydanym w postępowaniu odwoławczym (pkt 29) Trybunał orzekł, iż w ramach kontroli na podstawie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada może pozostawić nazwisko osoby lub nazwę podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, jeżeli stwierdzi, że nadal istnieje ryzyko udziału tej osoby lub tego podmiotu w działalności terrorystycznej, które uzasadniało pierwotny wpis do tych wykazów.

358 W tych samych wyrokach Trybunał dodał, że w ramach weryfikacji dalszego istnienia ryzyka uczestniczenia danej osoby lub danego podmiotu w działalności terrorystycznej trzeba w należyty sposób wziąć pod uwagę późniejsze rozstrzygnięcie dotyczące decyzji krajowej, która służyła za podstawę pierwotnemu umieszczeniu nazwiska tej osoby lub nazwy tego podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, w szczególności uchylenie lub cofnięcie tej decyzji krajowej ze względu na nowe okoliczności lub dowody lub zmianę oceny właściwego organu krajowego (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 52; wyrok wydany w postępowaniu odwoławczym, pkt 30).

359 W niniejszym przypadku z aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. wynika, że Rada spełniła nałożony przez Trybunał obowiązek i stwierdziła, że decyzja Home Secretary nadal pozostaje w mocy.

360 Ani z wyroków Trybunału przytoczonych w pkt 357 i 358 powyżej, ani z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 nie wynika, że Rada powinna określić w decyzjach o zamrożeniu środków finansowych zasady kontroli decyzji właściwych władz.

361 Ponadto, ponieważ uznano, że Rada nie musiała przedstawiać w swoich decyzjach okoliczności faktycznych będących podstawą decyzji właściwych władz, uzasadniających wpisanie nazwy skarżącego do wykazu (zob. pkt 304–309 powyżej), ani zweryfikować zakwalifikowania ich jako aktów terrorystycznych w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931 (zob. pkt 344, 345 powyżej), nie można na nią nałożyć obowiązku wskazania okoliczności faktycznych będących podstawą decyzji o zmianie ani zweryfikowania ich kwalifikacji.

362 Wreszcie stwierdzenie utrzymania w mocy decyzji właściwych władz wystarczyło, aby umożliwić skarżącemu podważanie kwalifikacji, a sądowi Unii dokonanie jej kontroli, w związku z czym spełniony został obowiązek uzasadnienia.

363 W tych okolicznościach należy uznać, że wbrew temu, co twierdzi skarżący, Rada uwzględniła w należyтым stopniu w aktach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. późniejsze rozstrzygnięcie dotyczące decyzji krajowej, która służyła za podstawę pierwotnemu umieszczeniu nazwy skarżącego w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych oraz że akty te są wystarczająco uzasadnione w tym zakresie.

364 Zarzut czwarty należy zatem oddalić jako bezzasadny.

6. W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady nieingerencji

365 Skarżący podnosi, że przyjmując akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., Rada naruszyła zasadę nieingerencji, która wynika z art. 2 Karty Narodów Zjednoczonych i stanowi zasadę *ius cogens*, wynikającą z suwerennej równości państw w prawie międzynarodowym, a która zabrania tego, żeby państwo, podobnie jak rząd państwa, można było uznać za podmiot terrorystyczny.

366 Tymczasem skarżący nie jest zwykłą organizacją pozarządową, a jeszcze mniej nieformalnym ruchem, ale legalnym ruchem politycznym, który jest zwyczajną wyborów w Palestynie i który stanowi trzon palestyńskiego rządu. Ponieważ Hamas zmuszony został do pełnienia funkcji, które wykraczają poza funkcje zwykłej partii politycznej, jego działania w Strefie Gazy można by w rzeczywistości zrównać z działaniami instytucji państwowej, a z tego względu nie można go skazać w ramach środków antyterrorystycznych. Skarżący, jako jedyny wśród osób i podmiotów, których nazwiska i nazwy zostały umieszczone w spornych wykazach od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., znalazł się w takiej sytuacji.

367 W tym względzie należy zauważyć, że zasada nieingerencji, która jest zasadą zwyczajowego prawa międzynarodowego, zwana również zasadą nieinterwencji, dotyczy prawa każdego suwerennego państwa do prowadzenia swoich działań bez ingerencji z zewnątrz i jest skorelowana z zasadą suwerennej równości państw.

368 Jak podnosi Rada, adresatami tej zasady prawa międzynarodowego są suwerenne państwa, a nie grupy czy ruchy (zob. wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

369 Nie będąc ani państwem, ani rządem państwa, Hamas nie może korzystać z zasady nieingerencji.

370 Zarzut piąty należy zatem oddalić jako bezzasadny.

7. W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

371 Zarzut siódmy składa się z dwóch części.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu

372 W części pierwszej zarzutu siódmego skarżący podnosi – na wypadek, gdyby Sąd uznał, w odpowiedzi na zarzut pierwszy, że procedury amerykańskie zapewniają odpowiednią ochronę praw procesowych, a zatem rząd Stanów Zjednoczonych można uznać za właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 – że w niniejszej sprawie jego prawo do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej zostały naruszone na amerykańskim etapie postępowania, a mianowicie na etapie zakończonym przyjęciem dotyczących go decyzji amerykańskich. W rezultacie należy stwierdzić nieważność aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. z powodu naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony skarżącego i jego prawa do skutecznej ochrony sądowej.

373 Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie części pierwszej zarzutu siódmego, ponieważ ma ona charakter uzupełniający w stosunku do zarzutu pierwszego, który został uwzględniony w zakresie dotyczącym decyzji amerykańskich.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu

374 W części drugiej zarzutu siódmego skarżący podnosi, że zasada poszanowania prawa do obrony została naruszona na europejskim etapie postępowania prowadzącego do przyjęcia przez Radę aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.

375 Po pierwsze, skarżący zarzuca Radzie, że nie przekazała mu poważnych dowodów i poszlak, na których oparte były decyzje właściwych władz, służące Radzie za podstawę.

376 W świetle odpowiedzi udzielonej na zarzut pierwszy argument ten należy zbadać jedynie w zakresie dotyczącym decyzji Home Secretary.

377 Należy zatem zadać sobie pytanie, czy decyzja ta powinna była zostać podana przez Radę do wiadomości skarżącego.

378 W tym względzie zgodnie z orzecnictwem z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i z obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE wynika, że Rada zobowiązana jest do wskazania w swoich aktach dokładnych informacji lub materiałów zawartych w aktach sprawy, które wykazują, że decyzja została podjęta przez właściwą dla zainteresowanych władzę (wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 120).

379 Jeżeli natomiast podane do wiadomości zostały wystarczająco dokładne informacje, pozwalające zainteresowanemu na skuteczne przedstawienie jego punktu widzenia na temat uwzględnionych przez Radę obciążających go okoliczności, zasada poszanowania prawa do obrony nie oznacza, że Rada sama z siebie ma obowiązek udzielać mu dostępu do dokumentów zawartych w jej aktach.

380 Rada ma obowiązek udostępnić wszystkie dokumenty administracyjne dotyczące danego środka – o ile nie są one poufne – dopiero na wniosek zainteresowanej strony (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 listopada 2011 r., Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, pkt 92; z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 87; z dnia 28 lipca 2016 r., Tomana i in./Rada i Komisja, C-330/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:601, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).

381 W niniejszej sprawie w uzasadnieniach podanych do wiadomości skarżącego Rada wskazała odniesienie do decyzji Home Secretary.

382 Biorąc pod uwagę tę okoliczność, należy stwierdzić, że skarżący posiadał wystarczająco dokładne informacje w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 378 powyżej.

383 W tych okolicznościach, jeśli skarżący chciał dysponować decyzją Home Secretary, to zgodnie z tym orzecnictwem powinien był zwrócić się do Rady o jej przekazanie, czego nie uczynił.

384 Po drugie, co się tyczy okoliczności faktycznych podanych niezależnie przez Radę, skarżący zarzuca tej instytucji, że nie podała do jego wiadomości, zanim przyjęła akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., informacji, jakimi dysponowała. W związku z tym nie mógł on przedstawić swoich uwag w odniesieniu do tych informacji.

- 385 W tym względzie należy przypomnieć, że elementy z akt sprawy uwzględnione przez Radę w celu pozostawienia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych powinny być podane do wiadomości tej osoby lub tego podmiotu przed podjęciem decyzji o ich pozostawieniu jedynie wtedy, gdy są one nowe w porównaniu z tymi, które zawierało uzasadnienie dotyczące poprzednich aktów (zob. pkt 167 powyżej).
- 386 Wśród aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. tylko uzasadnienia dotyczące aktów z lipca 2011 r. i grudnia 2011 r. zawierały zmiany w porównaniu do uzasadnień dotyczących wcześniejszych aktów.
- 387 Tymczasem projekty tych uzasadnień zostały doręczone przez Radę adwokatowi skarżącego w pismach z dnia 30 maja i 15 listopada 2011 r., a więc przed przyjęciem aktów z lipca i grudnia 2011 r.
- 388 Wbrew temu, co twierdzi skarżący, takie podanie do wiadomości nie musi zawierać dowodów, którymi dysponowała Rada. Zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 380 powyżej, jeżeli skarżący chciał uzyskać te dowody, to powinien był zwrócić się o nie do Rady, czego nie uczynił.
- 389 Ponadto ze względów przedstawionych w pkt 214 i 215 nie można zarzucać Radzie, że wysłała te projekty uzasadnień adwokatowi skarżącego.
- 390 Z powyższych względów część drugą, a w konsekwencji zarzut siódmy należy zatem oddalić jako bezzasadne.

8. W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia prawa własności

- 391 Skarżący podnosi, że zamrożenie środków finansowych dokonane aktami od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. stanowi naruszenie jego prawa własności, które nie ma uzasadnienia, ponieważ akty te są niezgodne z prawem z powodów przedstawionych w ramach poprzednich zarzutów. W konsekwencji należy stwierdzić nieważność tych aktów ze względu na naruszenie prawa własności.
- 392 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje to stanowisko.
- 393 Z odpowiedzi udzielonych na poprzednie zarzuty nie wynika, żeby akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. były niezgodne z prawem. Nie można zatem uznać, że z tego powodu naruszone zostało prawo własności.
- 394 Ponadto ze względów przedstawionych w ramach analizy zarzutu czwartego dotyczącego aktów z lipca 2010 r. (zob. pkt 184–192 powyżej) nie można twierdzić, że akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. naruszają prawo własności skarżącego.
- 395 W konsekwencji zarzut ósmy należy oddalić jako bezzasadny.

9. Wniosek

- 396 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić w zakresie, w jakim dotyczy aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 397 Skargę należy zatem oddalić w całości.

V. W przedmiocie kosztów

- 398 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

399 Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Radę w żądanym przez nią zakresie.

400 Ponadto, zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

401 W związku z tym Republika Francuska i Komisja pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Hamas pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**
- 3) **Republika Francuska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 grudnia 2018 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
I. Pélikánová

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu i fakty zaistniałe po wniesieniu skargi w niniejszej sprawie	3
A. Rezolucja 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych	3
B. Prawo Unii Europejskiej	4
C. Zaskarżone akty	4
1. Akty z lipca 2010 r.	4
2. Akty ze stycznia 2011 r.	5
3. Akty z lipca 2011 r.	6
4. Akty z grudnia 2011 r.	7
5. Akty z czerwca 2012 r.	8
6. Akty z grudnia 2012 r.	8
7. Akty z lipca 2013 r.	8
8. Akty z lutego 2014 r.	9
9. Akty z lipca 2014 r.	9
10. Akty z sierpnia 2017 r.	10
II. Przebieg postępowania i żądania stron przed przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania	10
III. Przebieg postępowania i żądania stron po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania	14
IV. Co do prawa	15
A. Rozważania wstępne dotyczące przedmiotu odwołania, a także zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.	15
1. W sprawie wniosków o dostosowanie żądań skargi dotyczących aktów od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.	15
2. W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r.	16
3. W przedmiocie zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.	17
4. W przedmiocie wniosku o dostosowanie żądań skargi dotyczących aktów z sierpnia 2017 r.	18
B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów z lipca 2010 r.	19
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do możliwości stosowania wobec skarżącego środków w postaci zamrożenia środków finansowych	19

2.	W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony	20
3.	W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa własności	22
4.	W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia	24
5.	Wniosek	25
C.	W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów ze stycznia 2011 r.	25
1.	W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie	25
2.	W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony	25
3.	W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa własności	26
4.	W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia	26
5.	Wniosek	26
D.	W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.	27
1.	W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931	27
a)	W przedmiocie identyfikacji organizacji, o których mowa w decyzjach organów Zjednoczonego Królestwa i decyzjach organów amerykańskich	28
b)	W przedmiocie zastrzeżeń właściwych dla decyzji organów amerykańskich	28
c)	W przedmiocie zastrzeżeń wspólnych wobec decyzji organów amerykańskich i organów Zjednoczonego Królestwa	30
1)	W przedmiocie pierwszeństwa udzielonego organom sądowym	30
2)	W przedmiocie okoliczności, że decyzja Home Secretary stanowi wykaz organizacji terrorystycznych	32
3)	W przedmiocie braku wskazania dowodów oraz poważnych i wiarygodnych poszlak będących podstawą decyzji Home Secretary	34
d)	Wniosek	34
2.	W przedmiocie zarzutu szóstego i zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia obowiązku uzasadnienia	35
a)	Decyzje właściwych władz	35
b)	W przedmiocie okoliczności faktycznych podnoszonych niezależnie przez Radę	36
3.	W przedmiocie zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczy on błędu co do prawdziwości okoliczności faktycznych	39
4.	W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędu w ocenie co do charakteru terrorystycznego skarżącego	40

a)	W odniesieniu do decyzji właściwych władz	40
b)	W odniesieniu do okoliczności przytoczonych niezależnie przez Radę	41
5.	W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu	42
6.	W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady nieingerencji	43
7.	W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.....	43
a)	W przedmiocie części pierwszej zarzutu	43
b)	W przedmiocie części drugiej zarzutu	44
8.	W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia prawa własności	45
9.	Wniosek	45
V.	W przedmiocie kosztów	45